

Publicatieblad

van de Europese Unie

C 31

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

48e jaargang

5 februari 2005

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Hof van Justitie	
	HOF VAN JUSTITIE	
2005/C 31/01	Verkiezing van de Kamerpresidenten	1
2005/C 31/02	Lijsten om de samenstelling van de rechtsprekende formaties te bepalen van de Vierde, de Vijfde en de Zesde kamer vanaf 12 oktober 2004	1
2005/C 31/03	Eedaflegging door een nieuwe rechter van het Hof	2
2005/C 31/04	Toevoeging van een nieuwe rechter aan de kamers	2
2005/C 31/05	Lijsten om de samenstelling van de rechtsprekende formaties te bepalen	2
2005/C 31/06	Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 12 oktober 2004 in zaak C-87/00 (verzoek van de Giudice di pace di Genova om een prejudiciële beslissing): Roberto Nicoli tegen Eridania SpA (Suiker — Prijsregeling — Regionalisatie — Gebieden met tekort — Indeling van Italië — Verkoopseizoenen 1998/1999 — Verordeningen (EEG) nr. 1785/81 en (EG) nr. 1361/98 — Geldigheid van verordening nr. 1361/98)	3
2005/C 31/07	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 9 december 2004 in zaak C-219/03: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje (Niet-nakoming — Belasting op meerwaarden)	3
2005/C 31/08	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 9 december 2004 in zaak C-56/04: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Finland (Niet-nakoming — Richtlijn 2001/29/EG — Harmonisatie van bepaalde aspecten van auteursrecht en naburige rechten in informatiemaatschappij — Niet-omzetting binnen gestelde termijn)	3

2005/C 31/09	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 9 december 2004 in zaak C-333/04: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg (Niet-nakoming — Richtlijn 1999/92/EG — Bescherming van werknemers — Blootstelling aan gevaar van explosieve atmosferen — Niet-uitvoering)	4
2005/C 31/10	Zaak C-465/04: Verzoek van de Corte Suprema di Cassazione van 11 juni 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Honyvem Informazioni Commerciali Srl en Mariella de Zotti	4
2005/C 31/11	Zaak C-470/04: Verzoek van het Gerechtshof Arnhem, van 27 oktober 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen N en de Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo	5
2005/C 31/12	Zaak C-477/04: Beroep, op 16 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	5
2005/C 31/13	Zaak C-478/04: Beroep, op 16 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	6
2005/C 31/14	Zaak C-479/04: Verzoek van het Østre Landsret van 16 november 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Laserdisken ApS en het Ministerie van Cultuur	6
2005/C 31/15	Zaak C-480/04: Verzoek van het Tribunale di Viterbo van 2 november 2004 om een prejudiciële beslissing in de aldaar aanhangige strafzaak tegen D'Antonio Antonello	7
2005/C 31/16	Zaak C-484/04: Beroep, op 23 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk	7
2005/C 31/17	Zaak C-485/04: Beroep, op 25 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	8
2005/C 31/18	Zaak C-486/04: Beroep, op 25 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	9
2005/C 31/19	Zaak C-487/04: Beroep, op 25 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	9
2005/C 31/20	Zaak C-488/04: Verzoek van Cour de cassation (Frankrijk), chambre commerciale, financière et économique van 16 november 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Galeries de Lisieux SA en Organic Recouvrement	10
2005/C 31/21	Zaak C-492/04: Verzoek van het Finanzgericht Baden-Württemberg van 14 oktober 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH (voorheen Riess Laser Bandstahlschnitte GmbH) en Finanzamt Emmendingen	11
2005/C 31/22	Zaak C-493/04: Verzoek van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, van 9 juni 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen L.H. Piatkowski en Belastingdienst Grote ondernemingen Eindhoven	11
2005/C 31/23	Zaak C-495/04: Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 26 november 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A.C. Smits-Koolhoven en de Staatssecretaris van Financiën	12

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2005/C 31/24	Zaak C-496/04: Verzoek van het College van Beroep voor het Bedrijfsleven te 's-Gravenhage, van 26 november 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen J. Slob en het Productschap Zuivel	12
2005/C 31/25	Zaak C-497/04: Beroep, op 1 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek	12
2005/C 31/26	Zaak C-498/04: Beroep, op 1 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek	13
2005/C 31/27	Zaak C-499/04: Verzoek van het Landesarbeitsgericht Düsseldorf van 8 oktober 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Hans Werhof en Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG	13
2005/C 31/28	Zaak C-502/04: Verzoek van het Bundesverwaltungsgericht van 3 augustus 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Ergün Torun en Stadt Augsburg, interveniërende partijen: 1. Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, 2. Landesrechtsanwaltschaft Bayern	14
2005/C 31/29	Zaak C-505/04: Beroep, op 8 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland	14
2005/C 31/30	Zaak C-506/04: Verzoek van de Cour administrative (Groothertogdom Luxemburg) van 7 december 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Graham J. Wilson en Conseil de l'ordre des Avocats du Barreau de Luxembourg	15
2005/C 31/31	Zaak C-509/04: Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 10 december 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Magpar VI B.V. en de Staatssecretaris van Financiën	15
2005/C 31/32	Zaak C-510/04 P: Beroep, op 13 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België	16
2005/C 31/33	Zaak C-515/04: Beroep, op 15 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België	16
2005/C 31/34	Zaak C-516/04: Beroep, op 15 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België	17
GERECHT VAN EERSTE AANLEG		
2005/C 31/35	Arrest van het Gerecht van Eerste Aanleg van 23 november 2004 in zaak T-166/98, Cantina sociale di Dolianova Soc. coop. rl e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Gemeenschappelijke organisatie van de wijnmarkt — Verordening (EEG) nr. 2499/82 — Communautaire steun — Beroep tot nietigverklaring — Beroep wegens nalaten — Beroep tot schadevergoeding)	18
2005/C 31/36	Arrest van het Gerecht van Eerste Aanleg van 1 december 2004 in zaak T-27/02, Kronofrance SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Staatssteun — Beschikking van Commissie om geen bezwaar te maken — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Multisectorale kaderregeling betreffende regionale steun voor grote investeringsprojecten)	18
2005/C 31/37	Arrest van het Gerecht van Eerste Aanleg van 30 november 2004 in zaak T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Beroep tot nietigverklaring — Toegang tot documenten — Verordening (EG) nr. 1049/2001 — Artikel 4, lid 5 — Niet-openbaarmaking van document van lidstaat zonder voorafgaande toestemming van deze lidstaat)	19

2005/C 31/38	Arrest van het Gerecht van Eerste Aanleg van 24 november 2004 in zaak T-393/02, Henkel KGaA tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (Gemeenschapsmerk — Driedimensionaal merk — Vorm van witte doorzichtige flacon — Absolute weigeringsgrond — Onderscheidend vermogen — Artikel 7, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94)	19
2005/C 31/39	Arrest van het Gerecht (Vijfde kamer) van 23 november 2004 in zaak T-84/03, Maurizio Turco tegen Raad van de Europese Unie (Transparantie — Toegang van publiek tot documenten van Raad — Gedeeltelijke weigering van toegang — Verordening (EG) nr. 1049/2001 — Uitzonderingen)	20
2005/C 31/40	Arrest van het Gerecht van Eerste Aanleg van 30 november 2004 in zaak T-173/03, Anne Geddes tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (Gemeenschapsmerk — Woordmerk NURSERYROOM — Absolute weigeringsgronden — Artikel 7, lid 1, sub c, van verordening EG nr. 40/94)	20
2005/C 31/41	Arrest van het Gerecht van Eerste Aanleg van 23 november 2004 in zaak T-360/03, Frischpack GmbH & Co. KG tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (Gemeenschapsmerk — Driedimensionaal merk — Vorm van kaasdoos — Absolute weigeringsgrond — Artikel 7, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 — Onderscheidend vermogen)	21
2005/C 31/42	Beschikking van het Gerecht van Eerste Aanleg van 6 september 2004 in zaak T-213/02, SNF SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Beroep tot nietigverklaring — Richtlijn 2002/34/EG — Beperkingen in het gebruik van polyacrylamide in de samenstelling van cosmetische producten — Individueel geraakte persoon — Ontvankelijkheid)	21
2005/C 31/43	Beschikking van de President van het Gerecht van Eerste Aanleg van 21 januari 2004 in zaak T-252/03 R, Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGV) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Kort geding — Mededinging — Betaling van geldboete — Bankgarantie — Ontvankelijkheid — Spoedeisendheid — Geen)	21
2005/C 31/44	Beschikking van de President van het Gerecht van Eerste Aanleg van 10 november 2004 in zaak T-316/04 R, Wam SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Staatssteun — Leningen tegen verlaagd tarief om onderneming in staat te stellen zich in bepaalde derde landen te vestigen — Verplichting tot terugvordering — Kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging — Spoedeisendheid — Geen)	22
2005/C 31/45	Zaak T-366/04: Beroep, op 8 september 2004 ingesteld door Hensotherm AB tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)	22
2005/C 31/46	Zaak T-416/04: Beroep, op 18 oktober 2004 ingesteld door Anna Kontouli tegen Raad van de Europese Unie	23
2005/C 31/47	Zaak T-429/04: Beroep, op 25 oktober 2004 ingesteld door Trubowest Handel GmbH en V. Makarov tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	24
2005/C 31/48	Zaak T-430/04: Beroep, op 25 oktober 2004 ingesteld door Nomura Principal Investment plc en Nomura International plc tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
2005/C 31/49	Zaak T-444/04: Beroep, op 5 november 2004 ingesteld door France Télécom tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	26

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2005/C 31/50	Zaak T-445/04: Beroep, op 10 november 2004 ingesteld door Energy Technologies ET S.A. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)	26
2005/C 31/51	Zaak T-450/04: Beroep, op 9 november 2004 ingesteld door Bouygues SA en Bouygues Télécom tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27
2005/C 31/52	Zaak T-456/04: Beroep, op 12 november 2004 ingesteld door Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications – AFORS Télécom tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27
2005/C 31/53	Zaak T-457/04: Beroep, op 22 november 2004 ingesteld door CAMAR Srl tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	28
2005/C 31/54	Zaak T-490/04: Beroep, op 21 december 2004 ingesteld door Bondsrepubliek Duitsland tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	29
2005/C 31/55	Zaak T-493/04: Beroep, op 22 december 2004 ingesteld door Deutsche Post AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	29
<hr/>		
	II <i>Vorbereidende besluiten</i>	
	.....	
<hr/>		
	III <i>Bekendmakingen</i>	
2005/C 31/56	Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i> PB C 19 van 22.1.2005	30

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

Verkiezing van de Kamerpresidenten

(2005/C 31/01)

Ter vergadering van 6 oktober 2004 hebben de rechters van het Hof van Justitie overeenkomstig artikel 10, lid 1, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering K. Lenaerts gekozen tot president van de Vierde kamer, R. Silva de Lapuerta tot president van de Vijfde kamer en A. Borg Barthet tot president van de Zesde kamer, voor een periode van één jaar eindigend op 6 oktober 2005.

De samenstelling van de Vierde, de Vijfde en de Zesde kamer zijn vastgesteld als volgt:

Vierde kamer:

K. Lenaerts, kamerpresident,

N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues, K. Schiemann, E. Juhász, M. Ilešič en E. Levits, rechters.

Vijfde kamer:

R. Silva de Lapuerta, kamerpresident,

C. Gulmann, R. Schintgen, J. Makarczyk, P. Kūris, G. Arestis en J. Klučka, rechters.

Zesde kamer:

A. Borg Barthet, kamerpresident,

A. La Pergola, J.-P. Puissochet, F. Macken, S. von Bahr, J. Malenovský en U. Lohmus, rechters.

Lijsten om de samenstelling van de rechtsprekende formaties te bepalen van de Vierde, de Vijfde en de Zesde kamer vanaf 12 oktober 2004

(2005/C 31/02)

Het Hof heeft tijdens zijn vergadering van 12 oktober 2004 de in artikel 11 quater, lid 2, laatste alinea, van het Reglement voor de procesvoering bedoelde lijst ten behoeve van de bepaling van de samenstelling van de kamers van drie rechters opgesteld als volgt:

Vierde kamer:

N. Colneric
J. N. Cunha Rodrigues
K. Schiemann
E. Juhász
M. Ilešič
E. Levits

Vijfde kamer:

C. Gulmann
R. Schintgen
J. Makarczyk
P. Kūris
G. Arestis
J. Klučka

Zesde kamer:

A. La Pergola
J.-P. Puissochet
F. Macken
S. von Bahr
J. Malenovský
U. Lohmus

Eedaflegging door een nieuwe rechter van het Hof

(2005/C 31/03)

Bij besluit van de regeringen van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen van 22 september 2004 ⁽¹⁾ is A. Ó Caoimh benoemd tot rechter in het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. Op 13 oktober 2004 heeft hij de eed voor het Hof afgelegd.

(1) PB L 300 van 25.9.2004, blz. 42.

Toevoeging van een nieuwe rechter aan de kamers

(2005/C 31/04)

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft ter vergadering van 19 oktober 2004 besloten A. Ó Caoimh toe te voegen aan de Derde en de Zesde kamer.

Bijgevolg zijn de Derde en de Zesde kamer samengesteld als volgt:

Derde kamer:

A. Rosas, kamerpresident,

A. Borg Barthet, A. La Pergola, J.-P. Puissechet, S. von Bahr, J. Malenovský, U. Löhmus en A. Ó Caoimh, rechters.

Zesde kamer:

A. Borg Barthet, kamerpresident

A. La Pergola, J.-P. Puissechet, S. von Bahr, J. Malenovský, U. Löhmus en A. Ó Caoimh, rechters.

Lijsten om de samenstelling van de rechtsprekende formaties te bepalen

(2005/C 31/05)

Het Hof heeft ter vergadering van 19 oktober 2004 de in artikel 11 ter, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering bedoelde lijst ten behoeve van de bepaling van de samenstelling van de grote kamer opgesteld als volgt:

C. Gulmann
A. Ó Caoimh
A. La Pergola

E. Levits
J.-P. Puissechet
U. Löhmus
R. Schintgen
J. Klučka
N. Colneric
J. Malenovský
S. von Bahr
M. Ilešič
J. N. Cunha Rodrigues
A. Borg Barthet
R. Silva de Lapuerta
G. Arestis
K. Lenaerts
E. Juhász
K. Schiemann
P. Kūris
J. Makarczyk

Het Hof heeft ter vergadering van 19 oktober 2004 de in artikel 11 quater, lid 2, eerste alinea, van het Reglement voor de procesvoering bedoelde lijst ten behoeve van de bepaling van de samenstelling van de Derde kamer opgesteld als volgt:

A. La Pergola
A. Ó Caoimh
J.-P. Puissechet
U. Löhmus
S. von Bahr
J. Malenovský
A. Borg Barthet

Het Hof heeft ter vergadering van 19 oktober 2004 de in artikel 11 quater, lid 2, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering bedoelde lijst ten behoeve van de bepaling van de samenstelling van de Zesde kamer opgesteld als volgt:

Zesde kamer:
A. La Pergola
J.-P. Puissechet
S. von Bahr
J. Malenovský
U. Löhmus
A. Ó Caoimh

ARREST VAN HET HOF

(Tweede kamer)

van 12 oktober 2004

in zaak C-87/00 (verzoek van de Giudice di pace di Genova om een prejudiciële beslissing): Roberto Nicoli tegen Eridania SpA ⁽¹⁾

(Suiker — Prijsregeling — Regionalisatie — Gebieden met tekort — Indeling van Italië — Verkoopseizoen 1998/1999 — Verordeningen (EEG) nr. 1785/81 en (EG) nr. 1361/98 — Geldigheid van verordening nr. 1361/98)

(2005/C 31/06)

(Procestaal: Italiaans)

In zaak C-87/00, betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 234 EG, ingediend door de Giudice di pace di Genova (Italië) bij beslissing van 28 februari 2000, ingekomen bij het Hof op 7 maart 2000, in de procedure Roberto Nicoli tegen Eridania SpA, heeft het Hof (Tweede kamer), samengesteld als volgt: C. W. A. Timmermans, kamerpresident, C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken en N. Colneric (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: M. Poiras Maduro; griffier: L. Hewlett, hoofdadministrateur, op 12 oktober 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Bij het onderzoek van de gestelde vragen is niet gebleken van feiten of omstandigheden die de geldigheid kunnen aantasten van verordening (EG) nr. 1361/98 van de Raad van 26 juni 1998 tot vaststelling voor het verkoopseizoen 1998/1999 van de afgeleide interventie-prijzen voor witte suiker, de interventieprijs voor ruwe suiker, de minimumprijzen voor A suikerbieten en B suikerbieten, alsmede het bedrag van de vergoeding voor de verevening van de opslagkosten.

⁽¹⁾ PB C 149 van 27.05.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 9 december 2004

in zaak C-219/03: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje ⁽¹⁾

(Niet-nakoming — Belasting op meerwaarden)

(2005/C 31/07)

(Procestaal: Spaans)

In zaak C-219/03, betreffende een beroep wegens niet-nakoming krachtens artikel 226 EG, ingesteld op 19 mei 2003,

Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: M. Diaz-Llanos La Roche en L. Escobar Guerrero) tegen Koninkrijk Spanje (gemachtigde: L. Fraguas Gadea), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: A. Borg Barthet, kamerpresident, J.-P. Puissechet (rapporteur) en S. von Bahr, rechters; advocaat-generaal: J. Kokott; griffier: R. Grass, op 9 december 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Het Koninkrijk Spanje is met betrekking tot de heffing van belastingen over de meerwaarden verkregen door de overdracht vanaf 1 januari 1997 van vóór 31 december 1994 gekochte aandelen, de verplichtingen niet nagekomen die op hem rusten krachtens de artikelen 49 EG en 56 EG en de overeenkomstige artikelen 36 en 40 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte van 2 mei 1992, door een belastingregeling te handhaven die voor aandelen die op andere markten dan de Spaanse gereglementeerde markten genoteerd staan, minder gunstig is dan voor aandelen die op de Spaanse gereglementeerde markten genoteerd staan.
2. Het Koninkrijk Spanje wordt in de kosten verwezen.

⁽¹⁾ PB C 184 van 2.8.2003.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 9 december 2004

in zaak C-56/04: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Finland ⁽¹⁾

(Niet-nakoming — Richtlijn 2001/29/EG — Harmonisatie van bepaalde aspecten van auteursrecht en naburige rechten in informatiemaatschappij — Niet-omzetting binnen gestelde termijn)

(2005/C 31/08)

(Procestaal: Fins)

In zaak C-56/04, betreffende een beroep wegens niet-nakoming krachtens artikel 226 EG, ingesteld op 10 februari 2004, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: K. Banks en M. Huttunen) tegen Republiek Finland (gemachtigde: A. Guimaraes Purokoski), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: A. Borg Barthet, kamerpresident, J.-P. Puissechet en J. Malenovský (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: A. Tizzano; griffier: R. Grass, op 9 december 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) Door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij, is de Republiek Finland de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.

2) De Republiek Finland wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 85 van 3.4.2004.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 9 december 2004

in zaak C-333/04: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg (¹)

(Niet-nakoming — Richtlijn 1999/92/EG — Bescherming van werknemers — Blootstelling aan gevaar van explosieve atmosferen — Niet-uitvoering)

(2005/C 31/09)

(Procestaal: Frans)

In zaak C-333/04, betreffende een beroep wegens niet-nakoming krachtens artikel 226 EG, ingesteld op 2 augustus 2004, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: D. Martin en H. Kreppel) tegen Groothertogdom Luxemburg (gemachtigde: S. Schreiner), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: A. Borg Barthet, kamerpresident (rapporteur), J. Malenovský en U. Löhms, rechters; advocaat-generaal: L. A. Geelhoed; griffier: R. Grass, op 9 december 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) Door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn voor het volgen van richtlijn 1999/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 1999 betreffende minimumvoorschriften voor de verbetering van de gezondheidsbescherming en van de veiligheid van werknemers die door explosieve atmosferen gevaar kunnen lopen (vijftiende bijzondere richtlijn in de zin van artikel 16, lid 1, van richtlijn 89/391/EEG), is het Groothertogdom Luxemburg de krachtens die richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.

2) Het Groothertogdom Luxemburg wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 228 van 11.9.2004.

Verzoek van de Corte Suprema di Cassazione van 11 juni 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Honyvem Informazioni Commerciali Srl en Mariella de Zotti

(Zaak C-465/04)

(2005/C 31/10)

(Procestaal: Italiaans)

De Corte Suprema di Cassazione heeft bij beschikking van 11 juni 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 3 november 2004, in het geding tussen Honyvem Informazioni Commerciali Srl en Mariella de Zotti, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Moet artikel 19, in het licht van de bewoordingen en de doelstelling van artikel 17 van richtlijn 86/653 (¹) van 18 december 1986 en, eventueel, van de criteria die laatstgenoemd artikel voor de berekening van de daarin voorziene vergoeding geeft, aldus worden uitgelegd dat de nationale regeling ter uitvoering van de richtlijn kan toestaan dat een collectieve overeenkomst (die voor partijen met een bepaald contract bindend is), in plaats van een vergoeding die aan de agent verschuldigd is wanneer wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 17, lid 2, en die volgens de daarin opgenomen criteria moet worden bepaald, voorziet in een vergoeding die, enerzijds, verschuldigd is ongeacht de vraag of wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 17, lid 2, sub a, eerste en tweede streepje, (en, voor een deel van de vergoeding zelf, in elk geval van beëindiging van het contract) en, anderzijds, niet reeds kan worden berekend op grond van de uit de richtlijn af te leiden criteria (en, wanneer dit het geval is, met het daarin voorziene maximum), maar volgens de vooraf bepaalde criteria van de collectieve overeenkomst? Dit betekent dus, een vergoeding die wordt bepaald (zonder enige specifieke verwijzing naar de door de agent gerealiseerde toename van de omzet) op basis van percentages van de vergoedingen die de agent gedurende de contractverhouding heeft behaald, met als gevolg dat de vergoeding, ook wanneer volledig of in zeer grote mate wordt voldaan aan de voorwaarden die de richtlijn voor het recht op vergoeding stelt, in veel gevallen een (veel) geringer bedrag oplevert dan het in de richtlijn voorziene maximumbedrag en in elk geval geringer dan het bedrag dat de rechter concreet had kunnen bepalen, indien hij zich niet aan de berekeningsmaatstaven van de collectieve overeenkomst diende te houden, maar aan de beginselen en de criteria van de richtlijn.

Moet de vergoeding analytisch worden berekend, door een schatting van de provisies die de agent in de jaren na de beëindiging van het contract, gelet op de door hem aangebrachte nieuwe klanten of de door hem gerealiseerde aanzienlijke toename van de transacties met bestaande klanten, had kunnen behalen, en kunnen eventuele correcties van het bedrag, gelet op het criterium van de billijkheid en het in de richtlijn voorziene maximum, alleen later worden toegepast, of zijn andere berekeningswijzen toegestaan, met name synthetische, die het criterium van de billijkheid en de in de richtlijn genoemde maximumgrens, het uitgangspunt voor de berekening, meer recht doen?

Kortom, het Hof moeten de genoemde vragen over de uitlegging van de artikelen 17 en 19 van richtlijn 86/653/EEG van de Raad van 18 december 1986 inzake de coördinatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake zelfstandige handelsagenten, worden voorgelegd.

(¹) PB L 382 van 31.12.1986, blz. 17.

Verzoek van het Gerechtshof Arnhem, van 27 oktober 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen N en de Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo

(Zaak C-470/04)

(2005/C 31/11)

(Procestaal: Nederlands)

Het Gerechtshof Arnhem heeft, bij arrest van 27 oktober 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 2 november 2004, in het geding tussen N en de Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1.1.1. Kan een inwoner van een lidstaat die die lidstaat metterwoon verlaat om zich in een andere lidstaat te vestigen, zich in een procedure tegen de vertrekstaat beroepen op toepassing van artikel 18 EG, enkel op de grond dat het opleggen van een aanslag die verband houdt met zijn vertrek een belemmering inhoudt of in kan houden voor dat vertrek?

1.1.2. Indien vraag 1.1.1. ontkennend moet worden beantwoord: kan een inwoner van een lidstaat die die lidstaat metterwoon verlaat om zich in een andere lidstaat te vestigen, zich in een procedure tegen de vertrekstaat beroepen op toepassing van artikel 43 EG, in het geval niet aanstonds vaststaat of aannemelijk is, dat hij in die andere lidstaat een economische activiteit zal gaan uitoefenen als bedoeld in genoemd artikel? Is voor de beantwoording van vorenstaande vraag van belang dat die activiteit binnen een afzienbare periode zal worden uitgeoefend? Zo ja, op welke duur kan die periode worden gesteld?

1.1.3. Indien vraag 1.1.1. of 1.1.2. bevestigend wordt beantwoord: verzetten de artikelen 18 EG of artikel 43 EG zich tegen de onderhavige Nederlandse regeling krachtens welke een aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen wordt opgelegd ter zake van het fictief genieten van winst uit aanmerkelijk belang, enkel op de grond dat een inwoner van Nederland die ophoudt binnenlands belastingplichtige te zijn omdat hij zijn woonplaats verlegt naar een andere lidstaat, geacht wordt zijn aandelen die tot een aanmerkelijk belang behoren, te hebben vervreemd?

1.1.4. Indien vraag 1.1.3. bevestigend wordt beantwoord op grond van de omstandigheid dat voor het verlenen van uitstel van betaling van een opgelegde aanslag zekerheden dienen te worden gesteld: kan de bestaande belemmering dan met terugwerkende kracht worden opgeheven door de gegeven zekerheden vrij te geven? Is voor de beantwoording van deze vraag nog van belang of het vrijgeven van de zekerheden geschiedt op basis van een wettelijke regeling of een, al dan niet in de uitvoeringssfeer getroffen, beleidsregel? Is voor de beantwoording van deze vraag nog van belang of compensatie wordt geboden voor de eventuele schade die is ontstaan door het geven van zekerheden?

1.1.5. Indien vraag 1.1.3. bevestigend en de eerste in 1.1.4. gestelde vraag ontkennend wordt beantwoord: kan de alsdan bestaande belemmering worden gerechtvaardigd?

Beroep, op 16 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-477/04)

(2005/C 31/12)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 november 2004 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Chiara Cattabriga en Barry Doherty als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2002/11/EG⁽¹⁾ van de Raad van 14 februari 2002 tot wijziging van richtlijn 68/193/EEG⁽²⁾ betreffende het in de handel brengen van vegetatief teeltmateriaal voor wijnstokken en tot intrekking van richtlijn 74/649/EEG (PB L 53 van 23 februari 2002, blz. 20), althans door deze bepalingen niet ter kennis van de Commissie te brengen, de krachtens artikel 3 van deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn is op 3 februari 2003 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 53 van 23.02.2002, blz. 20.

⁽²⁾ PB L 93 van 17.04.1968, blz. 15.

Beroep, op 16 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-478/04)

(2005/C 31/13)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 november 2004 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Konstantinidis en G. Bambara als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek:
  - a) door niet de nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de nuttige toepassing of de verwijdering van de op de stortplaats te Cà di Capri (Verona) gestorte gevaarlijke afvalstoffen plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder dat procédés of methoden worden aangewend die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben,
  - b) door niet de nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de houder van de op bovengenoemde stortplaats gestorte gevaarlijke afvalstoffen deze afgeeft aan een particuliere of openbare ophaler of een onderneming die de in bijlage II A of II B bij de richtlijn

bedoelde handelingen verricht, of zelf zorg draagt voor de nuttige toepassing of de verwijdering van de afvalstoffen in overeenstemming met de bepalingen van deze richtlijn,

- c) door niet de nodige maatregelen te nemen om met betrekking tot die stortplaats ervoor te zorgen dat op de plaats waar gevaarlijke afvalstoffen worden gestort, deze afvalstoffen worden geregistreerd en geïdentificeerd en dat de verschillende categorieën afvalstoffen van elkaar gescheiden worden gehouden en gevaarlijke afvalstoffen gescheiden worden gehouden van niet-gevaarlijke afvalstoffen,

de krachtens de artikelen 4 en 8 van richtlijn 75/442/EEG⁽¹⁾ betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EG⁽²⁾, en artikel 2, leden 1 en 2, van richtlijn 91/689/EEG betreffende gevaarlijke afvalstoffen op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

- de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie betoogt dat om de in haar vorderingen uiteenzette redenen de Italiaanse Republiek met betrekking tot de stortplaats te Cà di Capri (Verona) de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EG, en krachtens richtlijn 91/689/EEG.

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39.

⁽²⁾ PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

Verzoek van het Østre Landsret van 16 november 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Laserdisken ApS en het Ministerie van Cultuur

(Zaak C-479/04)

(2005/C 31/14)

(Procestaal: Deens)

Het Østre Landsret heeft bij beschikking van 16 november 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 november 2004, in het geding tussen Laserdisken ApS en het Ministerie van Cultuur, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is artikel 4, lid 2, van richtlijn 2001/29/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij, ongeldig?

2. Staat artikel 4, lid 2, van richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij, eraan in de weg dat een lidstaat in zijn wetgeving vasthoudt aan internationale uitputting?

Vraag 2 wordt gesteld om duidelijkheid te verkrijgen over de vraag of een lidstaat die aan de vrijheid van meningsuiting en de toegang van de burger tot cultuuruitingen meer gewicht wil toekennen dan aan de bescherming van de nationale rechthebbers tegen concurrentie, van artikel 4, lid 2, mag afwijken.

(¹) PB L 167 van 22.6.2001, blz. 10.

Verzoek van het Tribunale di Viterbo van 2 november 2004 om een prejudiciële beslissing in de aldaar aanhangige strafzaak tegen D'Antonio Antonello

(Zaak C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Procestaal: Italiaans)

Het Tribunale di Viterbo heeft bij beschikking van 2 november 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 november 2004, in de aldaar aanhangige strafzaak tegen D'Antonio Antonello, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Is artikel 4, leden 1 en 4, van Wet 400/98, zoals nadien gewijzigd, die thans de in geding zijnde activiteiten voorbehoudt aan Italiaanse vergunninghouders en niet toestaat aan buitenlandse boekmakers, verenigbaar met de artikelen 31, 86-43, 49 EG-Verdrag (¹)?

(¹) Waarschijnlijk moet worden gelezen: artikelen 31 EG, 43 EG, 49 EG en 81 EG - 86 EG.

Beroep, op 23 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk

(Zaak C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Procestaal: Engels)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 november 2004 beroep ingesteld tegen Verenigd Koninkrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Rozet en N. Yerrell als gemachtigden, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- 1) vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten krachtens artikel 17, lid 1, van richtlijn 93/104/EG van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de werktijd (¹), en krachtens artikel 249 EG:
  - i) door de afwijking toe te passen op werknemers wier werktijd gedeeltelijk niet wordt gemeten of vooraf bepaald, of door de werknemer zelf kan worden bepaald; en
  - ii) door na te laten passende maatregelen te treffen om de rechten op dagelijkse en wekelijkse rust te waarborgen;
- 2) het Verenigd Koninkrijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De toepassing van de afwijking van artikel 17, lid 1

Op grond van artikel 17, lid 1, van de richtlijn kunnen de lidstaten afwijken van bepaalde artikelen van de richtlijn wanneer de duur van de werktijd wegens de bijzondere kenmerken van de verrichte werkzaamheid niet wordt gemeten of vooraf bepaald, of door de werknemer zelf kan worden bepaald.

Het Verenigd Koninkrijk heeft aan de richtlijn uitvoering gegeven door de Working Time Regulations 1998 (SI 1998/1833) („1998 Regulations”). Deze Regulations bevatten aanvankelijk in regulation 20 een afwijking van de bepalingen betreffende de maximale werkelijke arbeidstijd, de duur van de nachtarbeid, dagelijkse en wekelijkse rusttijd en rustpauzes, die in ruime mate strookten met artikel 17, lid 1, van de richtlijn.

Bij regulation 4 van de Working Time Regulations 1999 (SI 1999/3372) is vervolgens echter een nieuwe subparagraaf ingevoerd in regulation 20 van de 1998 Regulations, die luidt als volgt:

„(2) Wanneer een deel van de werktijd van een werknemer wordt gemeten of vooraf bepaald of niet door de werknemer zelf kan worden bepaald, maar de specifieke kenmerken van het werk meebrengen dat de werknemer, zonder door de werkgever daarom te zijn gevraagd, ook werk kan verrichten waarvan de duur niet wordt gemeten of vooraf bepaald of door de werknemer zelf kan worden bepaald, zijn regulations 4(1) en (2) en 6(1), (2) en (7) enkel toepasselijk voorzover het werk van de werknemer wordt gemeten of vooraf bepaald of niet door de werknemer zelf kan worden bepaald.”

(De regulations 4 en 6 regelen de maximale wekelijkse arbeidstijd respectievelijk de lengte van nachtarbeid).

Door deze wijziging is een aanvullende afwijking toegevoegd voor gevallen waarin de werktijd van een werknemer gedeeltelijk wordt gemeten, vooraf bepaald of door de werknemer zelf bepaald, en gedeeltelijk niet. In die gevallen gelden de bepalingen inzake de wekelijkse arbeidstijd en nachtarbeid alleen voor dat deel van het werk van de werknemers dat wordt gemeten of vooraf bepaald of niet door de werknemer zelf kan worden bepaald.

Volgens de Commissie gaat regulation 20 verder dan de ingevolge artikel 17, lid 1, toegestane afwijking, die enkel geldt voor werknemers wier volledige werktijd niet wordt gemeten of vooraf bepaald of door de werknemer zelf kan worden bepaald.

Uitvoering van de bepalingen betreffende de rusttijden

De artikelen 3 en 5 van de richtlijn bepalen dat alle werknemers minimale dagelijkse en wekelijkse rusttijden moeten genieten.

De overeenkomstige wettelijke bepalingen van het Verenigd Koninkrijk zijn neergelegd in regulations 10 en 11 van de 1998 Regulations. Evenwel wordt in de officiële richtsnoeren van het Department of Trade and Industry betreffende de uitvoering van de 1998 Regulations in afdeling 5 („Time Off”) verklaard:

„Werkgevers moeten ervoor zorgen dat werknemers kunnen rusten, maar van hen wordt niet verlangd te verzekeren dat die rust inderdaad wordt genoten.”

Met andere woorden, de werkgevers wordt te kennen gegeven dat zij niet hoeven te verzekeren dat de werknemers inderdaad de rusttijden genieten waarop zij recht hebben, maar er enkel

voor hoeven te zorgen dat niets de werknemer belet te rusten indien hij dat wenst.

Volgens de Commissie zetten de richtsnoeren daarmee duidelijk aan tot een praktijk die niet met de richtlijn strookt.

(¹) PB L 307, van 13.12.1993, blz. 18.

Beroep, op 25 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-485/04)

(2005/C 31/17)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 25 november 2004 beroep ingesteld tegen de Italiaanse Republiek door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Valero Jordana en D. Recchia als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het Hof behage:

— vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2003/17/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 3 maart 2003 tot wijziging van richtlijn 98/70/EG (²) betreffende de kwaliteit van benzine en dieselbrandstof, of althans door de vaststelling van dergelijke bepalingen niet ter kennis van de Commissie te hebben gebracht, de krachtens artikel 2 van deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— de Italiaanse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn is verstreken op 30 juni 2003.

(¹) PB L 76 van 22.03.2003, blz. 10.

(²) PB L 350 van 28.12.1998, blz. 58.

Beroep, op 25 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-486/04)

(2005/C 31/18)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 25 november 2004 beroep ingesteld tegen de Italiaanse Republiek door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Van Beek, F. Louis en A. Capobianco als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

— vast te stellen dat de Italiaanse Republiek de krachtens de artikelen 2, lid 1, en 4, leden 1, 2 en 3, van richtlijn 85/337/EEG ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/11/EEG ⁽²⁾, op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen:

1. door het project van de verbrandingstallatie voor brandstoffen uit afval en biomassa van Massafra, dat tot de in bijlage I bij richtlijn 85/337/EEG, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/11/EEG, genoemde projecten behoort, niet aan een milieueffectbeoordeling in de zin van de artikelen 5 tot en met 10 van de gewijzigde richtlijn 85/337/EEG te hebben onderworpen,
2. door een regeling te hebben vastgesteld (artikel 3, lid 1, sub i en l, van het decreet van de voorzitter van de ministerraad van 3 september 1999 tot wijziging van bijlage A bij het decreet van de president van de Republiek van 12 april 1996), waarin een aantal projecten van bijlage I bij richtlijn 85/337/EEG zoals gewijzigd (projecten voor verwerkingsinstallaties van gevaarlijke afvalstoffen en niet-gevaarlijke afvalstoffen met een capaciteit van meer dan 100 ton per dag, indien onderworpen aan de vereenvoudigde administratieve procedure in de zin van artikel 11 van richtlijn 75/442/EEG), van de milieueffectbeoordelingsprocedure worden uitgesloten, en
3. door een regeling te hebben vastgesteld (artikel 3, lid 1, sub i en l, van het decreet van de voorzitter van de ministerraad van 3 september 1999 tot wijziging van bijlage A bij het decreet van de president van de Republiek van 12 april 1996), waarin om uit te maken of een in bijlage II bij de gewijzigde richtlijn 85/337/EEG bedoeld project al dan niet aan een milieueffectbeoordeling moet worden onderworpen, een ongeschikt criterium wordt vastgelegd, voorzover dit ertoe kan leiden

dat projecten met een aanzienlijk milieueffect van milieueffectbeoordeling worden uitgesloten;

— de Italiaanse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie stelt dat de Italiaanse Republiek de krachtens richtlijn 85/337/EEG, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/11/EEG, op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen wegens de in haar vordering aangehaalde redenen.

⁽¹⁾ PB L 175 van 05.07.1985, blz. 40.

⁽²⁾ PB L 73 van 14.03.1997, blz. 5.

Beroep, op 25 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-487/04)

(2005/C 31/19)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 25 november 2004 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. Cattabriga en A. Bordes als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

— vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door eenzijdig een traceerbaarheidssysteem in te stellen voor melkpoeder dat voor bepaalde doeleinden is bestemd, waarin het op die sector toepasselijke volledig geharmoniseerde gemeenschapsrecht niet voorziet, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens verordeningen (EG) nrs. 1255/1999 van de Raad van 17 mei 1999 ⁽¹⁾ houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelproducten, en 2799/1999 van de Commissie van 17 december 1999 ⁽²⁾ houdende uitvoeringsbepalingen van verordening (EG) nr. 1255/1999 van de Raad ten aanzien van de toekenning van steun voor ondermelk en mageremelkpoeder voor voederdoeleinden en de verkoop van voornoemd mageremelkpoeder;

— de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

- 1 – Om misbruiken te voorkomen bij de ontvangst van steun voor magere melkpoeder voor voederdoeleinden stellen verordeningen (EG) nrs. 1255/1999 en 2799/1999 een gestructureerd mechanisme vast ter controle van de ondernemingen die dit product gebruiken. Overeenkomstig dit mechanisme kunnen de lidstaten weliswaar bijkomende controlemaatregelen vaststellen ter verzekering van de naleving van de bepalingen inzake de steuntoekenning, doch mogen zij geen verplichtingen opleggen die verder gaan of van een andere aard zijn dan die welke verordening nr. 2799/1999 aan de steunontvangende ondernemingen oplegt.
- 2 – In het bijzonder kunnen de lidstaten niet worden geacht eenzijdig voorwaarden te kunnen opleggen die de samenstelling wijzigen van het melkpoeder waarop verordening nr. 2799/1999 van toepassing is, zoals de toevoeging van gekleurde traceringsmiddelen om aan te duiden dat het product dient voor de voeding van dieren.
- 3 – Dergelijke voorwaarde belemmert noodzakelijkerwijs het verkeer van magere melkpoeder tussen de lidstaten. Aangezien de toepassing van het product normaal niet op het moment van de productie is gekend, verplicht het vereiste om door de Italiaanse wetgeving voorgeschreven traceringsmiddelen toe te voegen de ondernemingen die magere melkpoeder naar de Italiaanse markt uitvoeren immers om complexe handelingen te stellen betreffende de voor die markt bestemde partijen. Zoals de rechtspraak evenwel meermaals in herinnering heeft gebracht, zijn de gemeenschappelijke marktordeningen ten aanzien van de intracommunautaire handel gebaseerd op het vrije handelsverkeer en verbieden zij elke nationale regelgeving die, zoals in casu, de handel tussen de lidstaten belemmert.
- 4 – Bovendien schaadt de betrokken Italiaanse wetgeving de werking van de gemeenschappelijke ordening der markten in de melksector, die, wat de door haar ingestelde steunregelingen betreft, op eenvormige, *erga omnes* toepasselijke voorschriften is gebaseerd. Het is immers duidelijk dat als alle lidstaten zich, naar het voorbeeld van Italië, bevoegd zouden achten om unilateraal *ad hoc* traceerbaarheidsvoorschriften vast te stellen voor magere melkpoeder voor voederdoeleinden, zeer grote moeilijkheden zouden ontstaan voor de marktdeelnemers in die sector, die verschillende regelingen zouden moeten toepassen en hun producten zouden moeten diversifiëren naar gelang van de in de 25 verschillende nationale markten toegepaste voorschriften.
- 5 – Overigens kan de Italiaanse regering zich volgens de Commissie niet beroepen op de rechtspraak die stelt dat de instelling van een gemeenschappelijke marktordering de lidstaten niet verbiedt nationale voorschriften toe te passen die een ander doel van openbaar belang nastreven dan de door de gemeenschappelijke ordening beoogde doelstellingen. Uit de voorbereidende werkzaamheden van legge nr. 250/2000 blijkt immers duidelijk dat de doelstelling van die wet erin bestaat te voorkomen dat magere-

melkpoeder op onwettige wijze een andere dan de aangegeven bestemming zou krijgen. Deze wet beoogt dus dezelfde doelstellingen te bereiken als de artikelen 9 en volgende van verordening nr. 2799/1999.

- 6 – Verder heet het in de voorbereidende werkzaamheden van legge nr. 250/2000 dat de beslissing van de Italiaanse autoriteiten om af te wijken van de door verordening nr. 2799/1999 vastgestelde controleregeling wordt gerechtvaardigd door de ondoeltreffendheid in de Italiaanse context van de door de verordening vastgestelde controlemechanismen.
- 7 – Deze rechtvaardiging is in strijd met de vaste rechtspraak dat de lidstaten zich dienen te onthouden van elke eenzijdige maatregel wanneer de Gemeenschap in een bepaalde sector een gemeenschappelijke marktordering tot stand heeft gebracht, zelfs indien die maatregel een gemeenschappelijk beleid ondersteunt, en dat praktische moeilijkheden bij de uitvoering van een communautair besluit een lidstaat niet het recht geven zich eenzijdig van de nakoming zijner verplichtingen ontslagen te achten.
- 8 – Ten slotte kunnen de Italiaanse autoriteiten zich niet beroepen op het feit dat legge nr. 250/2000 nooit daadwerkelijk is toegepast wegens de niet-vaststelling van het ministeriële besluit dat de traceringsmiddelen en de daarmee verbonden gebruiksvoorwaarden diende te bepalen. Zoals het Hof meermaals in herinnering heeft gebracht, doet het feit dat een met het gemeenschapsrecht strijdige wetgeving zeer weinig – of zelfs nooit – toepassing heeft gevonden de daarmee verband houdende inbreuk niet verdwijnen.

(¹) PB L 160 van 26.06.1999, blz. 48.

(²) PB L 340 van 31.12.1999, blz. 3.

Verzoek van Cour de cassation (Frankrijk), chambre commerciale, financière et économique van 16 november 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Galeries de Lisieux SA en Organic Recouvrement

(Zaak C-488/04)

(2005/C 31/20)

(Procestaal: Frans)

Cour de cassation (Frankrijk), chambre commerciale, financière et économique, heeft bij beschikking van 16 november 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 29 november 2004, in het geding tussen Galeries de Lisieux SA en Organic Recouvrement, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Dient het gemeenschapsrecht aldus te worden uitgelegd dat een heffing zoals de heffing inzake steun aan handel en ambacht, ingevoerd bij de wet van 13 juli 1972, met als heffingsgrondslag de verkoopoppervlakte van de kleinhandelswarenhuizen wanneer deze meer dan 400 m² bedraagt, en waarvan de opbrengst gaat naar speciale rekeningen van de ouderdomsverzekeringskassen van handelaars en ambachtslui voor de toekenning van een speciale compenserende toelage, die sinds wet nr. 81-1160 van 30 december 1981 een vertrekvergoeding is geworden, als staatssteun moet worden aangemerkt voorzover deze heffing alleen wordt gedragen door bedrijven met een verkoopoppervlakte van meer dan 400 m² of een omzetcijfer van meer dan 460 000 EUR en zij aan de toekomstige begunstigde van de vergoeding een lastenverlaging verschaft welke voortvloeit uit de omstandigheid dat deze zijn eventuele betalingen aan een aanvullend pensioenstelsel kan verminderen?

2. Dient artikel 56, lid 1, EG juncto artikel 58 EG aldus te worden uitgelegd dat het de – gedeeltelijke – belasting als winstuitkering verbiedt van interestbetalingen van een in een lidstaat gevestigde kapitaalvennootschap aan een kredietverstrekker in een derde land, die tevens vennoot is van de kapitaalvennootschap, aangezien dit een willekeurige discriminatie of een verkapte beperking van het vrije kapitaalverkeer tussen een lidstaat en een derde land is?

Verzoek van het Finanzgericht Baden-Württemberg van 14 oktober 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH (voorheen Riess Laser Bandstahlschnitte GmbH) en Finanzamt Emmendingen

(Zaak C-492/04)

(2005/C 31/21)

(Procestaal: Duits)

Het Finanzgericht Baden-Württemberg heeft bij beschikking van 14 oktober 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 1 december 2004, in het geding tussen Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH (voorheen Riess Laser Bandstahlschnitte GmbH) en Finanzamt Emmendingen, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Dient artikel 57, lid 1, EG aldus te worden uitgelegd dat het bij beperkingen van het kapitaalverkeer naar of uit derde landen die op 31 december 1993 „bestaan”, moet gaan om beperkingen waarvoor het regelgevingsproces op die datum reeds door de nationale wetgever is afgesloten, of om beperkingen die volgens de nationale wettelijke bepalingen reeds op die datum van toepassing zijn op definitief geworden feitelijke situaties?

Verzoek van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, van 9 juni 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen L.H. Piatkowski en Belastingdienst Grote ondernemingen Eindhoven

(Zaak C-493/04)

(2005/C 31/22)

(Procestaal: Nederlands)

Het Gerechtshof 's-Hertogenbosch heeft, bij arrest van 9 juni 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 1 december 2004, in het geding tussen L.H. Piatkowski en Belastingdienst Grote ondernemingen Eindhoven, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Staat het gemeenschapsrecht, in het bijzonder het recht op vrij verkeer en het bepaalde in artikel 14quater, onderdeel b, van Verordening 1408/71⁽¹⁾ (tekst 1998), eraan in de weg dat Nederland premie voor de volksverzekeringen heft over renteinkomsten die door een in Nederland gevestigde vennootschap zijn betaald aan een ingezetene van België, op wie krachtens artikel 14quater, onderdeel b, in samenhang met Bijlage VII, onderdeel 1, van de Verordening 1408/71 zowel de Nederlandse als de Belgische sociale-zekerheidswetgeving van toepassing is?

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad, van 14 juni 1971, betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen PB L 149 blz. 2

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 26 november 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A.C. Smits-Koolhoven en de Staatssecretaris van Financiën

(Zaak C-495/04)

(2005/C 31/23)

(Procestaal: Nederlands)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij arrest van 26 november 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 1 december 2004, in het geding tussen A.C. Smits-Koolhoven en de Staatssecretaris van Financiën, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Vallen kruidensigaretten als de onderhavige, waarvan is vastgesteld dat deze geen stoffen met een medicinale werking bevatten, maar welke wel, met goedkeuring van de Keuringsraad Openlijke Aanprijzing Geneesmiddelen/ Keuringsraad aanprijzing gezondheidsproducten, worden verkocht als „Medicinale kruidensigaret” als hulpmiddel bij het stoppen met roken, onder de uitzondering die artikel 7, lid 2, van de Richtlijn 95/59⁽¹⁾ maakt voor producten die uitsluitend medische doeleinden dienen?

⁽¹⁾ PB L 291 van 6 december 1995, blz. 40 – 45.

Verzoek van het College van Beroep voor het Bedrijfsleven te 's-Gravenhage, van 26 november 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen J. Slob en het Productschap Zuivel

(Zaak C-496/04)

(2005/C 31/24)

(Procestaal: Nederlands)

Het College van Beroep voor het Bedrijfsleven te 's-Gravenhage heeft, bij arrest van 26 november 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 1 december 2004, in het geding tussen J. Slob en het Productschap Zuivel, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

— Dient artikel 7, eerste lid, aanhef en derde lid, van Verordening (EEG) 536/93⁽¹⁾ [van de Commissie, van 9 maart

1993, tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen voor de extra heffing in de sector melk en zuivelproducten] aldus te worden uitgelegd dat deze bepaling een lidstaat ruimte laat om een regeling vast te stellen die aan de op zijn grondgebied gevestigde zuivelproducenten verdergaande boekhoudverplichtingen oplegt dan die welke voortvloeien uit het bepaalde in het eerste lid, onder f, van voormeld artikel?

- Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, moet dan met betrekking tot een voorschrift dat de producent verplicht om in zijn administratie te verantwoorden welke hoeveelheid boter is geproduceerd en wat de bestemming daarvan was, ook indien de boter wordt vernietigd of vervoerd, worden geoordeeld dat dit blijft binnen de aldus aan de lidstaat gelaten ruimte?

⁽¹⁾ PB L 57 blz. 12

Beroep, op 1 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-497/04)

(2005/C 31/25)

(Procestaal: Grieks)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 1 december 2004 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Enrico Traversa, juridisch adviseur bij haar juridische dienst, en Georgios Zavvos, lid van haar juridische dienst.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2002/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 maart 2002 tot wijziging van richtlijn 73/239/EEG van de Raad op het gebied van de solvabiliteitsmargevereisten voor schadeverzekeringsondernemingen⁽¹⁾, althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Helleense Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn is op 20 september 2003 verstreken.

(¹) PB L 77 van 20.3.2002, blz. 17.

Beroep, op 1 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-498/04)

(2005/C 31/26)

(Proceestaal: Grieks)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 1 december 2004 beroep ingesteld tegen de Helleense Republiek door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door E. Traversa en G. Zavvos als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2002/83/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 5 november 2002 betreffende levensverzekering, waarbij overeenkomstig artikel 72 daarvan, richtlijn 2002/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 maart 2002 tot wijziging van richtlijn 79/267/EEG van de Raad op het gebied van de solvabiliteitsmargevereisten voor levensverzekeringsondernemingen is vervangen en ingetrokken, althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Helleense Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn is op 20 september 2003 verstreken.

(¹) PB L 345 van 19.12.2002, blz. 1.

Verzoek van het Landesarbeitsgericht Düsseldorf van 8 oktober 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Hans Werhof en Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG

(Zaak C-499/04)

(2005/C 31/27)

(Proceestaal: Duits)

Het Landesarbeitsgericht Düsseldorf heeft bij beschikking van 8 oktober 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 2 december 2004, in het geding tussen Hans Werhof en Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is het verenigbaar met artikel 3, lid 1, van richtlijn 98/50/EG (¹) van de Raad van 29 juni 1998 tot wijziging van richtlijn 77/187/EEG inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van vestigingen, wanneer de niet-CAO-gebonden verkrijger van een onderneming op zodanige wijze gebonden is aan een overeenkomst tussen de CAO-gebonden vervreemder van een onderneming en de werknemer volgens welke de collectieve loonovereenkomsten toepasselijk zijn die de vervreemder van de onderneming binden, dat de op het moment van de overgang van de onderneming geldende collectieve loonovereenkomst toepasselijk is, maar niet later in werking tredende collectieve loonovereenkomsten?
2. Indien het antwoord op deze vraag ontkennend luidt:

Is het verenigbaar met artikel 3, lid 1, van richtlijn 98/50/EG wanneer de niet-CAO-gebonden verkrijger van een onderneming enkel gebonden is aan na het tijdstip van de overgang van de onderneming in werking getreden collectieve loonovereenkomsten zolang de vervreemder van een onderneming daaraan gebonden is?

(¹) PB L 201, blz. 88.

**Verzoek van het Bundesverwaltungsgericht van 3 augustus 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Ergün Torun en Stadt Augsburg, interveniërende partijen:
1. Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, 2. Landesanstalt Bayern**

(Zaak C-502/04)

(2005/C 31/28)

(Procestaal: Duits)

Het Bundesverwaltungsgericht heeft bij beschikking van 3 augustus 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 7 december 2004, in het geding tussen Ergün Torun en Stadt Augsburg, interveniërende partijen: 1. Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, 2. Landesanstalt Bayern, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Verliest het meerderjarige kind van een meer dan drie jaar in de Bondsrepubliek Duitsland legaal werkende Turkse werknemer dat een beroepsopleiding als industrieel werktuigkundige met het vakexamen heeft voltooid, zijn verblijfsrecht dat is afgeleid van het recht te reageren op ieder arbeidsaanbod krachtens artikel 7, tweede alinea, van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije – behalve in de gevallen van artikel 14 van besluit nr. 1/80 en wanneer het de lidstaat van ontvangst gedurende langere tijd zonder gegronde reden verlaat – ook wanneer het:

a) wegens gewapende roofoverval en drugsdelicten is veroordeeld tot een totale gevangenisstraf van drie jaar, deze straf – ook naderhand – niet voorwaardelijk is opgeschort en het de hele straf met aftrek van voorarrest heeft uitgezeten?

b) zelf werkzaamheden heeft verricht als werknemer op de legale arbeidsmarkt van de Bondsrepubliek Duitsland en daardoor zelfstandig een van het recht op toegang tot arbeid krachtens artikel 6, lid 1, tweede of derde onderdeel, van besluit nr. 1/80 afgeleid verblijfsrecht verworven en later opnieuw verloren heeft?

Treedt een dergelijk verlies in omdat het:

aa. een door het arbeidsbureau aangeboden betrekking – in casu: na langer dan een jaar werkloos te zijn geweest – niet heeft aanvaard?

bb. wegens gewapende roofoverval en drugsdelicten is veroordeeld tot een totale gevangenisstraf van drie jaar, deze straf – ook naderhand – niet voorwaardelijk is opgeschort, het de hele straf met aftrek van voorarrest heeft uitgezeten en gedurende deze

periode niet beschikbaar was op de legale arbeidsmarkt, maar een maand na zijn invrijheidstelling opnieuw werk gevonden heeft, zonder over een nationaal verblijfsrecht te beschikken?

2. Indien het antwoord op de eerste vraag bevestigend luidt: Verliest een Turks staatsburger het van het recht op toegang tot arbeid krachtens artikel 6, lid 1, tweede of derde onderdeel, van besluit nr. 1/80 afgeleide verblijfsrecht onder de hierboven in vraag 1 b vermelde omstandigheden?

Beroep, op 8 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland

(Zaak C-505/04)

(2005/C 31/29)

(Procestaal: Engels)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 8 december 2004 beroep ingesteld tegen het Verenigd Koninkrijk door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door H. Støvlbæk als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

— vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2001/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2001 tot wijziging van de richtlijnen 89/48/EEG en 92/51/EEG van de Raad betreffende het algemeen stelsel van erkenning van beroepskwalificaties, en de richtlijnen 77/452/EEG, 77/453/EEG, 78/686/EEG, 78/687/EEG, 78/1026/EEG, 78/1027/EEG, 80/154/EEG, 80/155/EEG, 85/384/EEG, 85/432/EEG, 85/433/EEG en 93/16/EEG van de Raad betreffende de beroepen van verantwoordelijk algemeen ziekenverpleger (verpleegkundige), beoefenaar der tandheelkunde, dierenarts, verloskundige, architect, apotheker en arts⁽¹⁾, met betrekking tot Gibraltar, of althans door die bepalingen niet ter kennis van de Commissie te brengen, de krachtens artikel 16 van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van deze richtlijn is verstreken op 1 januari 2003.

(¹) PB L 206 van 31.07.2001, blz. 1.

Verzoek van de Cour administrative (Groothertogdom Luxembour) van 7 december 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Graham J. Wilson en Conseil de l'ordre des Avocats du Barreau de Luxembourg

(Zaak C-506/04)

(2005/C 31/30)

(Procestaal: Frans)

De Cour administrative (Groothertogdom Luxembour) heeft bij beschikking van 7 december 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 9 december 2004, in het geding tussen Graham J. Wilson en Conseil de l'ordre des Avocats du Barreau de Luxembourg, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Moet artikel 9 van richtlijn 98/5/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 ter vergemakkelijking van de permanente uitoefening van het beroep van advocaat in een andere lidstaat dan die waar de beroepskwalificatie is verworven, worden uitgelegd in die zin dat een beroepsprocedure als die voorzien in de wet van 10 augustus 1991, zoals gewijzigd bij de wet van 13 november 2002, is uitgesloten?
- 2) Zijn meer bepaald de Conseil Disciplinaire et Administratif en de Conseil Disciplinaire et Administratif d'Appel te beschouwen als instanties waarbij „volgens het nationale recht beroep bij de rechter” kan worden ingesteld, zoals bepaald in artikel 9 van richtlijn 98/5/EG, en moet artikel 9 worden uitgelegd in die zin dat het zich verzet tegen een beroepsgang waarin een zaak verplicht bij één of meer dergelijke instanties aanhangig moet worden gemaakt alvorens de mogelijkheid bestaat om zich met betrekking tot een rechtsvraag te kunnen wenden tot een „rechter” in de zin van artikel 9?

en onder voorbehoud van de latere beslissing inzake de bevoegdheid van de bestuursrechter en de ontvankelijkheid van het beroep, onverminderd alle middelen van partijen met

betrekking tot de vorm en de grond van de zaak, over de volgende vragen:

- 3) Kunnen de bevoegde autoriteiten van een lidstaat het recht van een advocaat van een lidstaat op permanente uitoefening van het advocatenberoep onder zijn oorspronkelijke beroepstitel op de werkterreinen bepaald in artikel 5 van richtlijn 98/5/EG, afhankelijk stellen van een vereiste om de talen van die lidstaat te beheersen?
- 4) Kunnen de bevoegde autoriteiten dit recht op beroepsuitoefening in het bijzonder afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de advocaat een mondeling taalexamen in alle (of verschillende) van de drie voornaamste talen van de lidstaat van ontvangst moet afleggen teneinde de bevoegde autoriteiten in staat te stellen om te verifiëren of de advocaat de drie talen beheerst; zo ja, wat zijn de eventueel vereiste procedurele waarborgen?

(¹) Richtlijn 98/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 ter vergemakkelijking van de permanente uitoefening van het beroep van advocaat in een andere lidstaat dan die waar de beroepskwalificatie is verworven. PB L 77 van 14.3.1998, blz. 36.

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 10 december 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Magpar VI B.V. en de Staatssecretaris van Financiën

(Zaak C-509/04)

(2005/C 31/31)

(Procestaal: Nederlands)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij arrest van 10 december 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 13 december 2004, in het geding tussen Magpar VI B.V. en de Staatssecretaris van Financiën, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet artikel 7, lid 1, b bis, van Richtlijn nr. 69/335/EEG (¹), zoals gewijzigd bij Richtlijn nr. 73/79/EEG (²), zo worden uitgelegd dat indien een vennootschap binnen vijf jaren na de verwerving van aandelen in het kader van een van kapitaalsbelasting vrijgestelde aandelenfusie niet meer in het bezit is van die aandelen omdat de vennootschap waarin die aandelen werden gehouden is gefuseerd, de in voormelde bepaling van de Richtlijn bedoelde voorwaarden hebben te gelden voor de aandelen in de verkrijgende vennootschap?

2. Is het voor de hiervoor in 4.1 gestelde vraag van belang dat de vennootschap, waarin de aandelen werden gehouden, als gevolg van het van kracht worden van een juridische fusie met een andere vennootschap is opgehouden te bestaan (artikel 2:311, lid 1, BW), zodat in letterlijke zin niet kan worden gesproken van een vervreemding van aandelen?

(¹) Richtlijn van de Raad, van 17 juli 1969, betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal (PB L 249, blz. 25).

(²) Richtlijn van de Raad, van 9 april 1973, tot wijziging van de werkingssfeer van het in artikel 7, lid 1, sub b), van de richtlijn betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal bedoelde verlaagde tarief van het kapitaalrecht voor bepaalde verrichtingen tot hergroepering van vennootschappen (PB L 103, blz. 13).

Beroep, op 13 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België

(Zaak C-510/04 P)

(2005/C 31/32)

(Procestaal: Frans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 13 december 2004 beroep ingesteld tegen Koninkrijk België door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door K. Simonsson en W. Wils als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk België, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2002/6/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 februari 2002 betreffende meldingsformaliteiten voor schepen die aankomen in en/of vertrekken uit havens van de lidstaten van de Gemeenschap (¹), althans door deze bepalingen niet ter kennis van de Commissie te brengen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

2. het Koninkrijk België te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn in nationaal recht is op 9 september 2003 verstreken.

(¹) PB L 67 van 9.3.2002, blz. 31.

Beroep, op 15 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België

(Zaak C-515/04)

(2005/C 31/33)

(Procestaal: Frans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 december 2004 beroep ingesteld tegen Koninkrijk België door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. O'Reilly en R. Troosters als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk België, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (¹), althans door deze maatregelen niet aan de Commissie mee te delen, niet heeft voldaan aan de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen;

2. het Koninkrijk België te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn is op 31 december 2002 verstreken.

(¹) PB L 212 van 7.8.2001, blz. 12.

Beroep, op 15 december 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België**(Zaak C-516/04)**

(2005/C 31/34)

(Procestaal: Frans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 december 2004 beroep ingesteld tegen het Koninkrijk België door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. O'Reilly en R. Troosters als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk België, door niet alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die

noodzakelijk zijn om uitvoering te geven aan richtlijn 2001/51/EG van de Raad van 28 juni 2001 tot aanvulling van het bepaalde in artikel 26 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985⁽¹⁾, althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, niet heeft voldaan aan de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen;

2. het Koninkrijk België in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn in de nationale rechtsorde is op 11 februari 2003 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 187 van 10.7.2001, blz. 45.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 23 november 2004

in zaak T-166/98, **Cantina sociale di Dolianova Soc. coop. rl e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen** ⁽¹⁾

(Gemeenschappelijke organisatie van de wijnmarkt — Verordening (EEG) nr. 2499/82 — Communautaire steun — Beroep tot nietigverklaring — Beroep wegens nalaten — Beroep tot schadevergoeding)

(2005/C 31/35)

(Procestaal: Italiaans)

In zaak T-166/98, Cantina sociale di Dolianova Soc. coop. rl, gevestigd te Dolianova (Italië), Cantina Trexenta Soc. coop. rl, gevestigd te Senorbi (Italië), Cantina sociale Marmilla – Unione viticoltori associati Soc. coop. rl, gevestigd te Sanluri (Italië), Cantina sociale S. Maria La Palma Soc. coop. rl, gevestigd te Santa Maria La Palma (Italië), Cantina sociale del Vermentino Soc. coop. rl Monti-Sassari, gevestigd te Monti (Italië), vertegenwoordigd door C. Dore en G. Dore, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: aanvankelijk F. Ruggeri Laderchi en A. Alves Vieira, vervolgens A. Alves Vieira en L. Visaggio, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), betreffende een beroep krachtens de artikelen 173 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 230 EG) en 175 EG-Verdrag (thans artikel 232 EG) tot nietigverklaring van de brief van de Commissie van 31 juli 1998 houdende weigering om aan verzoeksters rechtstreeks steun te verlenen voor de preventieve distillatie voor het wijn oogstjaar 1982/1983 en tot vaststelling van een onrechtmatig verzuim van de Commissie of, subsidiair, krachtens artikel 178 EG-Verdrag (thans artikel 235 EG) een beroep tot vergoeding van de schade die verzoeksters door het optreden van de Commissie stellen te hebben geleden, heeft het Gerecht (Tweede kamer), samengesteld als volgt: J. Pirrung, kamerpresident, A. W. H. Meij en J. Forwood, rechters, griffier: J. Palacio González, hoofdadministrateur, op 23 november 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) *De Commissie is verplicht de door verzoeksters na het faillissement van Distilleria Agricola Industriale de Terralba geleden schade te vergoeden, die het gevolg is van het ontbreken van een mechanisme dat in het stelsel van artikel 9 van verordening (EEG) nr. 2499/82 tot vaststelling van de bepalingen inzake de preventieve distillatie voor het wijn oogstjaar 1982/1983 kan garanderen dat de bij die*

verordening ingestelde communautaire steun wordt uitgekeerd aan de betrokken producenten.

2) *Partijen zullen het Gerecht binnen vier maanden na de uitspraak van dit arrest het in onderlinge overeenstemming becijferde bedrag van de vergoeding meedelen.*

3) *Indien geen overeenstemming is bereikt, zullen zij het Gerecht binnen dezelfde termijn hun becijferde conclusies voorleggen.*

⁽¹⁾ PB C 378 van 5.12.1998.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 1 december 2004

in zaak T-27/02, **Kronofrance SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen** ⁽¹⁾

(Staatssteun — Beschikking van Commissie om geen bezwaar te maken — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Multisectorale kaderregeling betreffende regionale steun voor grote investeringsprojecten)

(2005/C 31/36)

(Procestaal: Duits)

In zaak T-27/02, Kronofrance SA, gevestigd te Sully-sur-Loire (Frankrijk), vertegenwoordigd door R. Nierer, advocaat, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: V. Kreuzschitz en J. Flett, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), ondersteund door Glunz AG en OSB Deutschland GmbH, gevestigd te Meppen (Duitsland), vertegenwoordigd door H. J. Niemeyer en K. Ziegler, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, betreffende een beroep tot nietigverklaring van beschikking SG (2001) D van de Commissie van 25 juli 2001 om geen bezwaar te maken tegen de door de Duitse autoriteiten aan Glunz AG verleende steun, heeft het Gerecht (Vierde kamer – uitgebreid), samengesteld als volgt: H. Legal, kamerpresident, V. Tiili, M. Vilaras, I. Wiszniewska-Bialecka en V. Vadapalas, rechters, griffier: J. Plingers, administrateur, op 1 december 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Beschikking SG (2001) D van de Commissie van 25 juli 2001 om geen bezwaar te maken tegen de door de Duitse autoriteiten aan Glunz AG verleende steun, wordt nietig verklaard.
- 2) De Commissie wordt verwezen in haar eigen kosten en in die van verzoekster.
- 3) Glunz AG en OSB Deutschland GmbH worden verwezen in de op hun interventie gevallen kosten.

(¹) PB C 118 van 18.5.2002.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 30 november 2004

in zaak T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Beroep tot nietigverklaring — Toegang tot documenten — Verordening (EG) nr. 1049/2001 — Artikel 4, lid 5 — Niet-openbaarmaking van document van lidstaat zonder voorafgaande toestemming van deze lidstaat)

(2005/C 31/37)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH, voorheen Internationaler Tierschutz-Fonds (IFAW) GmbH, gevestigd te Hamburg (Duitsland), vertegenwoordigd door S. Crosby, solicitor, ondersteund door Koninkrijk der Nederlanden (gemachtigden: H. Sevenster, S. Terstal, N. Bel en C. Wissels, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), door Koninkrijk Zweden (gemachtigden: A. Kruse en K. Wistrand, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), en door Koninkrijk Denemarken (gemachtigden: aanvankelijk J. Bering Liisberg en vervolgens J. Molde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: C. Docksey en P. Aalto, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, vertegenwoordigd door R. Caudwell als gemachtigde en door M. Hoskins, barrister, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), betreffende een verzoek tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 26 maart 2002 waarbij verzoekster krachtens artikel 4, lid 5, van verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees

Parlement, de Raad en de Commissie (PB L 145, blz. 43), toegang tot bepaalde documenten betreffende de statuswijziging van een beschermd gebied wordt geweigerd, heeft het Gerecht (Vijfde kamer – uitgebreid), samengesteld als volgt: P. Lindh, kamerpresident, R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi en M. E. Martins Ribeiro, rechters, griffier: D. Christensen, administrateur, op 30 november 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Verzoekster zal haar eigen kosten alsmede die van de Commissie dragen.
- 3) Het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk Zweden, het Koninkrijk Denemarken en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland zullen hun eigen kosten dragen.

(¹) PB C 202 van 24.8.2002.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 24 november 2004

in zaak T-393/02, Henkel KGaA tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (¹)

(Gemeenschapsmerk — Driedimensionaal merk — Vorm van witte doorzichtige flacon — Absolute weigeringsgrond — Onderscheidend vermogen — Artikel 7, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94)

(2005/C 31/38)

(Procestaal: Duits)

In zaak T-393/02, Henkel KGaA, gevestigd te Düsseldorf (Duitsland), vertegenwoordigd door C. Osterrieth, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (gemachtigden: U. Pflighar en G. Schneider), betreffende een beroep tegen de beslissing van de Vierde kamer van beroep van het BHIM van 3 oktober 2002 (zaak R 313/2001-4) inzake de inschrijving van een driedimensionaal teken bestaande uit de vorm van een witte doorzichtige flacon, heeft het Gerecht (Vierde kamer), samengesteld als volgt: H. Legal, kamerpresident, V. Tiilli en M. Vilaras, rechters; griffier: J. Plingers, administrateur, op 24 november 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) De beslissing van de vierde kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 3 oktober 2002 (zaak R 313/2001-4) wordt vernietigd.

2) Verweerder zal de kosten dragen.

(¹) PB C 55 van 8.3.2003.

3) Verzoeker en de Raad dragen ieder de helft van de kosten van het beroep.

4) Intervenienten dragen hun eigen kosten.

(¹) PB C 112 van 10.5.2003.

ARREST VAN HET GERECHT

(Vijfde kamer)

van 23 november 2004

in zaak T-84/03, Maurizio Turco tegen Raad van de Europese Unie (¹)

(Transparantie — Toegang van publiek tot documenten van Raad — Gedeeltelijke weigering van toegang — Verordening (EG) nr. 1049/2001 — Uitzonderingen)

(2005/C 31/39)

(Procestaal: Engels)

In de zaak T-84/03, Maurizio Turco, wonende te Pulsano (Italië), vertegenwoordigd door O. W. Brouwer, T. Janssens en C. Schillemans, advocaten, ondersteund door Republiek Finland (gemachtigden: T. Pynnä en A. Guimaraes-Purokoski als domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), Koninkrijk Denemarken (gemachtigden: aanvankelijk J. Liisberg en vervolgens J. Molde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), en Koninkrijk Zweden (gemachtigden: A. Kruse en K. Wistrand, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), tegen Raad van de Europese Unie (gemachtigden: J.-C. Piris en M. Bauer), ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (gemachtigden: C. Jackson, P. Sales en J. Stratford, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), en door Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: M. Petite, C. Docksey en P. Aalto, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), betreffende een verzoek tot nietigverklaring van de beschikking van de Raad van 19 december 2002, waarbij verzoeker gedeeltelijk toegang is geweigerd tot bepaalde documenten die op de agenda van de bijeenkomst van de Raad „Justitie en binnenlandse zaken” van 14 en 15 oktober 2002 stonden, heeft het Gerecht (vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Lindh, kamerpresident, R. García-Valdecasas en J. D. Cooke, rechters; griffier: I. Natsinas, administrateur, op 23 november 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) Het beroep wordt verworpen voorzover het betrekking heeft op de weigering van toegang tot het juridische advies van de Raad.

2) Op het beroep behoeft niet meer te worden beslist voor het overige.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 30 november 2004

in zaak T-173/03, Anne Geddes tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (¹)

(Gemeenschapsmerk — Woordmerk NURSERYROOM — Absolute weigeringsgronden — Artikel 7, lid 1, sub c, van verordening EG nr. 40/94)

(2005/C 31/40)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-173/03, Anne Geddes, wonende te Auckland (Nieuw-Zeeland), vertegenwoordigd door G. Farrington, sollicitor, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (gemachtigden: E. Dijkema en A. Folliard-Monguiral), betreffende een beroep tegen de beslissing van de vierde kamer van beroep van het BHIM van 13 februari 2003 (zaak R 839/2001-4) inzake een aanvraag tot inschrijving van het woordmerk NURSERYROOM als gemeenschapsmerk, heeft het Gerecht (Tweede kamer), samengesteld als volgt: J. Pirrung, kamerpresident, N. J. Forwood en S. Papasavvas, rechters, griffier: J. Plingers, administrateur, op 30 november 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) Het beroep wordt verworpen.

2) Verzoekster wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 171 van 19.7.2003.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 23 november 2004

in zaak T-360/03, Frischpack GmbH & Co. KG tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) ⁽¹⁾

(Gemeenschapsmerk — Driedimensionaal merk — Vorm van kaasdoos — Absolute weigeringsgrond — Artikel 7, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 — Onderscheidend vermogen)

(2005/C 31/41)

(Procestaal: Duits)

In zaak T-360/03, Frischpack GmbH & Co. KG, gevestigd te Mailling bei Schönau (Duitsland), vertegenwoordigd door P. Bornemann, advocaat, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (gemachtigden: U. Pflegar en G. Schneider), betreffende een beroep tegen de beslissing van de tweede kamer van beroep van het BHIM van 8 september 2003 (zaak R 236/2003-2) inzake de inschrijving van een driedimensionaal merk (kaasdoos), heeft het Gerecht (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Lindh, kamerpresident, R. García-Valdecasas en D. Šváby, rechters; griffier: I. Natsinas, administrateur, op 23 november 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Het beroep wordt verworpen.*
- 2) *Verzoekster wordt verwezen in de kosten.*

⁽¹⁾ PB C 304 van 13.12.2003.

BESCHIKKING VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 6 september 2004

in zaak T-213/02, SNF SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(Beroep tot nietigverklaring — Richtlijn 2002/34/EG — Beperkingen in het gebruik van polyacrylamide in de samenstelling van cosmetische producten — Individueel geraakte persoon — Ontvankelijkheid)

(2005/C 31/42)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-213/02, SNF SA, gevestigd te Saint-Étienne (Frankrijk), vertegenwoordigd door K. Van Maldegem en C. Mereu,

advocaten, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: X. Lewis, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg), betreffende een beroep, strekkende tot gedeeltelijke nietigverklaring van zesentwintigste richtlijn 2002/34/EG van de Commissie van 15 april 2002 tot aanpassing aan de vooruitgang van de techniek van de bijlagen II, III en VIII van richtlijn 76/768/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake cosmetische producten, voorzover zij het gebruik van polyacrylamide in de samenstelling van cosmetische producten beperkt, heeft het Gerecht (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Lindh, kamerpresident, R. García-Valdecasas en J. D. Cooke, rechters; griffier: H. Jung, op 6 september 2004 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.*
- 2) *Verzoekster zal haar eigen kosten en die van verweerster dragen.*

⁽¹⁾ PB C 233 van 28.9.2002.

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 21 januari 2004

in zaak T-252/03 R, Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGV) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Kort geding — Mededinging — Betaling van geldboete — Bankgarantie — Ontvankelijkheid — Spoedeisendheid — Geen)

(2005/C 31/43)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-252/03 R, Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGV), gevestigd te Parijs (Frankrijk), vertegenwoordigd door P. Abegg, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, ondersteund door Franse Republiek (gemachtigden: G. de Bergues en F. Million), tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: P. Oliver en F. Lelièvre), betreffende een verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging van beschikking 2003/600/EG van de Commissie van 2 april 2003 betreffende een procedure op grond van artikel 81 van het EG-Verdrag (Zaak COMP/C.38.279/F3 – Frans rundvlees) (PB L 209, blz. 12), voorzover verzoekster daarbij een geldboete van 720 000 euro is opgelegd, en van de verplichting om een bankgarantie te stellen als voorwaarde voor het niet innen van die geldboete, heeft de president van het Gerecht op 21 januari 2004 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1) Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.

2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

**BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT
VAN EERSTE AANLEG**

van 10 november 2004

**in zaak T-316/04 R, Wam SpA tegen Commissie van de
Europese Gemeenschappen**

*(Staatssteun — Leningen tegen verlaagd tarief om onderne-
ming in staat te stellen zich in bepaalde derde landen te
vestigen — Verplichting tot terugvordering — Kort geding
— Opschorting van tenuitvoerlegging — Spoedeisendheid —
Geen)*

(2005/C 31/44)

(Procestaal: Italiaans)

In zaak T-316/04 R, Wam Spa, gevestigd te Cavezzo di Modena (Italië), vertegenwoordigd door E. Giliani, advocaat, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: V. di Bucci en E. Righini, domicile gekozen hebbende te Luxemburg), betreffende een verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging van beschikking [C(2004) 1812 def.] van de Commissie van 19 mei 2004 betreffende staatssteun C 4/2003 (ex NN 102/2002), heeft de president van het Gerecht op 10 november 2004 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1) Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.

2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

**Beroep, op 8 september 2004 ingesteld door Hensotherm
AB tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne
markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)**

(Zaak T-366/04)

(2005/C 31/45)

(Procestaal: Zweeds)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 8 september 2004 beroep tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) ingesteld door Hensotherm AB, te Trelleborg (Zweden), vertegenwoordigd door Stefan Hallbäck, advocaat.

Andere partij voor de kamer van beroep: Rudolf Hensel GmbH, te Börsen/Duitsland).

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de zaak terug te verwijzen naar de kamer van beroep van het BHIM voor onderzoek van de gegrondheid van verzoeksters beroep tegen de beslissing van de nietigheidsafdeling van 11 september 2003 wegens schending van wezenlijke vormvoorschriften;
- subsidiair, het beroep tegen de beslissing van de nietigheidsafdeling van 11 september 2003 en de beslissing van de kamer van beroep van 12 juli 2004 te onderzoeken en daarbij het verzoek van Rudolf Hensel om nietigverklaring van gemeenschapsmerk nr. 357 863 af te wijzen;
- verweerder te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingeschreven gemeenschapsmerk waarvan nietigverklaring wordt gevorderd:	Beeldmerk „HENSOTHERM” voor waren van de klassen 2 en 17 (verf, isolatie- en dichtingsmateriaal) – gemeenschapsmerk nr. 357 863
---	---

Houdster van het gemeenschapsmerk:	verzoekster
------------------------------------	-------------

Partij die nietigverklaring vordert:	Rudolf Hensel GmbH
--------------------------------------	--------------------

Merkrecht van partij die nietigverklaring vordert:	nationaal woordmerk „HENSO-THERM” (nr. 213 672) voor waren van klasse 2	de door de Europese Centrale Bank toegepaste rentevoet voor de basisherfinancieringstransacties, vermeerderd met 2 procentpunten;
Beslissing van de nietigheidsafdeling:	nietigverklaring van gemeenschapsmerk „HENSOTHERM” wegens gevaar voor verwarring met ouder nationaal merk „HENSOTHERM” (nr. 213 672)	— de Raad te gelasten verzoekster een vergoeding van 100 000 EUR te betalen voor wezenlijke schade door onrechtmatig handelen en voor immateriële schade die verzoekster heeft geleden gedurende de gehele administratieve procedure voorafgaand aan het beroep en in het kader van verzoeksters verschillende schriftelijke en mondelinge communicaties met de diensten van de Raad; en
Beslissing van de kamer van beroep:	afwijzing beroep	
Middelen:	inbreuk op de artikelen 52, lid 1, sub a, en 78 van verordening nr. 40/94.	— de Raad te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Beroep, op 18 oktober 2004 ingesteld door Anna Kontouli tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-416/04)

(2005/C 31/46)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 oktober 2004 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Anna Kontouli, wonende te Londen (Verenigd Koninkrijk), vertegenwoordigd door V. Arkitidis, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Raad van 16 juli 2004 waarbij verzoeksters ingevolge artikel 90, lid 2, van het Ambtenarenstatuut ingediende bezwaar inzake de vaststelling van de juiste correctiecoëfficiënt voor haar pensioen, is afgewezen;
- de Raad te gelasten verzoekster het bedrag te betalen gelijk aan het verschil tussen het totaal van de tot nog toe aan verzoekster betaalde pensioengelden en het totaal van de pensioengelden die haar hadden moeten worden betaald indien voor verzoeksters pensioen vanaf de vaststelling van haar pensioenrecht op 1 mei 2003 de correctiecoëfficiënt voor het Verenigd Koninkrijk was toegepast; dit verschil dient te worden verhoogd met moratoire interesten tegen

Verzoekster is een voormalig ambtenaar van de Raad die sinds 1 mei 2003 een invaliditeitspensioen ontvangt. Na haar pensioen stelde verzoekster de Raad ervan in kennis dat zij haar vaste woonplaats in het Verenigd Koninkrijk had gevestigd en op basis van deze informatie paste de Raad aanvankelijk de correctiecoëfficiënt voor dat land op verzoeksters pensioen toe. Van mening echter dat verzoekster tegenstrijdige informatie over haar woonplaats had verstrekt, schortte de Raad het verzoek om toepassing van de correctiecoëfficiënt voor het Verenigd Koninkrijk op, en paste eerst die voor België en later die voor Griekenland toe, verzoeksters aanvankelijke plaats van herkomst. Verzoekster diende een klacht in, die bij het bestreden besluit van 16 juli 2004 is afgewezen.

Tot staving van haar beroep stelt verzoekster dat zij sinds 1 mei 2003 permanent en rechtmatig in het Verenigd Koninkrijk verblijft. Zij meent dat voorzover de Raad anders bepaalt, hij artikel 82, lid 2, van het Ambtenarenstatuut heeft geschonden en een kennelijk onjuiste beoordeling heeft gemaakt. Zij stelt tevens dat de Raad zijn besluit onvoldoende heeft gemotiveerd en het algemene rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden door verzoeksters rechtmatige verwachtingen niet te honoreren. Zij betoogt voorts dat de Raad het beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden alsmede zijn plicht tot zorgvuldigheid jegens verzoekster. Ten slotte stelt verzoekster dat zij wezenlijk was geraakt door verweerders houding in het algemeen en door het feit dat haar dochter haar promotieonderzoek in Griekenland moest opgeven om over te komen naar het Verenigd Koninkrijk en daar te werken om verzoekster financieel te steunen. Verzoekster verzoekt het Gerecht haar een vergoeding toe te kennen voor deze immateriële schade.

Beroep, op 25 oktober 2004 ingesteld door Trubowest Handel GmbH en V. Makarov tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-429/04)

(2005/C 31/47)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 25 oktober 2004 beroep ingesteld tegen de Raad van de Europese Unie en de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Trubowest Handel GmbH, gevestigd te Keulen (Duitsland), en V. Makarov, wonende te Keulen (Duitsland), vertegenwoordigd door K. Adamantopoulos en E. Petrissi, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de Europese Gemeenschap krachtens artikel 288, tweede alinea, EG te veroordelen tot vergoeding van de schade als gevolg van de in het kader van de antidumpingverordening vastgestelde definitieve antidumpingmaatregelen, door de volgende bedragen toe te kennen;
- 118 056.46 EUR aan Trubowest als schadevergoeding, met rente over dat bedrag van 8 % per jaar;
- 397 961.91 EUR (277 939.37 EUR + 63 448.54 EUR + 56 529.00 EUR) aan Makarov als schadevergoeding, met rente over dat bedrag van 8 % per jaar;
- 128 000.00 EUR aan Trubowest wegens winstderving over de periode 2000-2004, met rente over dat bedrag van 8 % per jaar; subsidiair een als schadevergoeding aan Trubowest toegekend bedrag wegens winstderving over de periode 2000-2004, zoals dat tijdens de procedure na het tussenarrest van het Gerecht in onderlinge overeenstemming tussen partijen zal worden begroot;

— 150 000.00 EUR aan Makarov wegens de door hem geleden immateriële schade, met rente over dat bedrag van 8 % per jaar;

— de Raad en de Commissie te verwijzen in alle kosten die het rechtsgeding voor verzoekers meebrengt.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster sub 1 is importeur van naadloze buizen en pijpen in de Europese Gemeenschap, verzoeker sub 2 is haar directeur. Hun verzoek strekt tot vergoeding van de schade die zij stellen te hebben geleden door de vaststelling van verordening (EG) nr. 2320/97 tot instelling van definitieve antidumpingrechten op de invoer van bepaalde naadloze buizen en pijpen van ijzer of van niet-gelegeerd staal, van oorsprong uit Hongarije, Polen, Rusland, de Tsjechische Republiek, Roemenië en de Slowaakse Republiek. (1)

Verzoekers stellen dat in een procedure krachtens artikel 81 EG een boete is opgelegd aan verschillende gemeenschapsproducenten van naadloze buizen en pijpen (2). Volgens verzoekers heeft het mededingingsverstorend gedrag van de producenten van naadloze buizen en pijpen zeer waarschijnlijk zoniet zeker de analyse van de schade en de causaliteit in de antidumpingprocedure beïnvloed gezien de overlapping van het productgamma, van de betrokken bedrijven en van de periodes van onderzoek van de mededingings- en de antidumpingprocedure. De Commissie, aldus verzoekers, liet evenwel deze mededingingsversturende gedraging volledig buiten beschouwing bij de vaststelling conform verordening 384/1996 (3) van de schade als gevolg van de invoer met dumping.

Op die grondslag stellen verzoekers schending van verordening 384/1996 en niet-nakoming van de verplichting van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid. Voorts stellen zij dat de Raad en de Commissie de invloed van het mededingingsverstorend gedrag op de antidumpingprocedure later erkennen en het in verordening 1322/2004 (4) niet langer nuttig achten de maatregelen van verordening 2320/1997 toe te passen.

Indien de Raad en de Commissie voormelde regels en verplichtingen niet hadden geschonden, had verordening 2320/1997, aldus verzoekers, nooit kunnen worden vastgesteld en hadden verzoekers nooit de schade geleden die hun daardoor is berokkend. Daarom vorderen verzoekers schadevergoeding, namelijk in het geval van verzoekster sub 1 terugbetaling van de rechten die zij daadwerkelijk betaalde krachtens verordening 2320/1997, en vergoeding van de gedeelde winst. Verzoeker sub 2 vordert vergoeding van de bedragen die hij heeft betaald krachtens verordening 2320/1997, vergoeding van inkomensschade door de niet-betaling van zijn salaris als directeur, gerechtskosten alsook vergoeding van immateriële schade.

- (¹) Verordening (EG) nr. 2320/97 van 17 november 1997 (PB L 322, blz. 1).
- (²) Beschikking 2003/382/EG van de Commissie van 8 december 1999 betreffende een procedure overeenkomstig artikel 81 van het EG-Verdrag (Zaak IV/E-1/35.860-B – Naadloze stalen buizen) (Kennisgeving geschied onder nummer C(1999) 4154) (PB L 140, blz. 1).
- (³) Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad van 22 december 1995 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB L 56, blz. 1).
- (⁴) Verordening (EG) nr. 1322/2004 van de Raad van 16 juli 2004 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2320/97 tot instelling van definitieve antidumpingrechten op naadloze buizen en pijpen, van ijzer of van niet-gelegeerd staal uit, onder meer, Rusland en Roemenië (PB L 246, blz. 10).

**Beroep, op 25 oktober 2004 ingesteld door Nomura Principal Investment plc en Nomura International plc tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(Zaak T-430/04)

(2005/C 31/48)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 25 oktober 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Nomura Principal Investment plc en Nomura International plc, gevestigd te Londen (Verenigd Koninkrijk), vertegenwoordigd door C.-D. Ehlermann, F. Louis, A. Vallery, G. A. Gutermuth en C. Duvernoy, advocaten.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 14 juli 2004 inzake staatssteun - zaak nr. CZ 46/2003 – Tsjechische Republiek (Investiční a poštovní banka, a.s.) nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De litigieuze beschikking is gegeven in het kader van de procedure van bijlage 4, punt 3, van de Toetredingsakte tot de Europese Unie, betreffende het toezicht door de Commissie op steunmaatregelen die de nieuwe lidstaten vóór hun toetreding hebben vastgesteld en die door hun autoriteiten vóór 1 mei 2004 bij de Commissie zijn aangemeld. In de litigieuze beschikking is bepaald dat de steunmaatregelen die de Tsjechische Republiek vóór haar toetreding aan de Tsjechische bank Ceskoslovenska obchodni banka („CSOB”) heeft verleend, niet „na de toetreding van toepassing” zijn in de zin van bijlage IV, punt 3, bij de Toetredingsakte en bijgevolg niet onder het toezicht van de Commissie op inhoudelijke conformiteit met de EU-bepalingen inzake staatssteun vallen.

Verzoeksters voeren aan dat deze beschikking nietig moet worden verklaard op grond dat de betrokken Tsjechische steunmaatregelen na de toetreding van toepassing zijn. Volgens verzoeksters schendt de litigieuze beschikking, voorzover daarbij wordt uitgegaan van een onjuiste definitie van na de toetreding „nog toepasselijke maatregelen”, bijlage IV, punt 3, bij de Toetredingsakte, artikel 253 EG, artikel 88 EG en verordening nr. 659/1999 (¹).

Verzoeksters stellen verder dat de Commissie met het geven van de litigieuze beschikking in strijd met bijlage IV, punt 3, bij de Toetredingsakte en artikel 88 EG misbruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid door „nog toepasselijke maatregelen” te herdefiniëren om toetsing te vermijden van een door een kandidaat-lidstaat vastgestelde maatregel die normaal onder de eerder door de Commissie gegeven definitie van dit juridische begrip zou vallen.

Verzoeksters voeren tevens aan dat de Commissie met betrekking tot bijlage IV, punt 3, bij de Toetredingsakte en artikel 88 EG blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door niet de formele onderzoeksprocedure in te leiden hoewel er onopgeloste feitelijke problemen bleven bestaan en er twijfel over de wettigheid van de aangemelde steun bestond. Verder heeft de Commissie blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting waar zij haar eigen definitie van toepasselijkheid na de toetreding van steunmaatregelen die de Tsjechische Republiek vóór haar toetreding heeft verleend, onjuist heeft toegepast op door de Tsjechische Nationale Bank aan de CSOB verstrekte waarborgen voor risico's van gerechtelijke procedures en andere vorderingen. Ten slotte heeft de Commissie blijk gegeven van een onjuiste opvatting rechtens en feitelijk door de feiten die verband houden met de door de Tsjechische staat aan de CSOB verleende steun niet afdoend te onderzoeken.

(¹) Verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag, PB L 83, 27.3.1999, blz. 1.

Beroep, op 5 november 2004 ingesteld door France Télécom tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-444/04)

(2005/C 31/49)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 5 november 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door de vennootschap France Télécom, gevestigd te Parijs, vertegenwoordigd door Antoine Gosset-Grainville en Stéphane Hautbourg, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- beschikking nr. C(2004) 3060 van de Commissie van 2 augustus 2004 inzake de steun die door Frankrijk aan France Télécom is verleend, nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De door verzoekster in de onderhavige zaak aangevoerde middelen en voornaamste argumenten zijn identiek aan die welke verzoekster in zaak T-425/04 heeft aangevoerd.

Beroep, op 10 november 2004 ingesteld door Energy Technologies ET S.A. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak T-445/04)

(2005/C 31/50)

(Taal van het verzoekschrift: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 november 2004 beroep tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en

modellen) ingesteld door Energy Technologies ET S.A., gevestigd te Fribourg (Zwitserland), vertegenwoordigd door A. Boman, advocaat.

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Aparellaje Eléctrico S.L., gevestigd te Hospitalet de Llobregat (Spanje).

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de bestreden beslissing van de vierde kamer van beroep van 7 juli 2004 (zaak R 0366/2002-4) te vernietigen;
- het BHIM te verwijzen in de kosten van de procedure van verzoekster.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk: Energy Technologies ET S.A.

Betrokken gemeenschapsmerk: woordmerk „UNEX” voor waren van de klassen 7 en 11 [Warmtewisselaars (machine-onderdelen); Warmtewisselaars alsmede onderdelen en accessoires hiervoor] – aanvraagnr. 974881

Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure: Aparellaje Eléctrico S.L.

Oppositiemerk of -teken: Spaans woordmerk „UNEX” voor waren van de vroegere Spaanse klassen 6, 17 en 61 (buizen, schroeven, kabels en installeren van kabels en buizen in elektrische en elektronische systemen; ...)

Beslissing van de oppositieafdeling: afwijzing van de aanvraag tot inschrijving als gemeenschapsmerk

Beslissing van de kamer van beroep: verwerping van het beroep

Middelen: schending van artikel 8, lid 1, sub, van verordening nr. 40/94

Beroep, op 9 november 2004 ingesteld door Bouygues SA en Bouygues Télécom tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-450/04)

(2005/C 31/51)

(Proceestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 9 november 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Bouygues SA en Bouygues Télécom, respectievelijk gevestigd te Parijs en te Boulogne Billancourt (Frankrijk), vertegenwoordigd door Louis Vogel, Joseph Vogel, François Sureau, Didier Théophile, Bernard Amory en Alexandre Verheyden, advocaten.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- artikel 1 van beschikking nr. C(2004)3060 van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 2 augustus 2004 nietig te verklaren;
- artikel 2 van voornoemde beschikking nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen beschikking nr. C(2004)3060 van 2 augustus 2004 waarin de Commissie van de Europese Gemeenschappen heeft geoordeeld dat het aandeelhoudersvoorschot dat door Frankrijk in december 2002 aan de France Telecom-groep was toegekend in de vorm van een kredietlijn van 9 miljard euro, geplaatst in het kader van de sinds juli 2002 afgelegde verklaringen, met de gemeenschappelijke markt onverenigbare staatssteun vormde. De Commissie heeft bovendien bepaald dat deze steun niet mocht worden teruggevorderd.

Met betrekking tot de vaststelling van de steun voeren verzoeksters bovendien aan dat in de betrokken beschikking de uit de verklaringen van de Franse regering, die van juli tot oktober 2002 het krediet aan France Télécom had ondersteund ofschoon deze onderneming grote schulden had en enorme verliezen leed, voortvloeiende verplichtingen als staatssteun hadden moeten worden gekwalificeerd.

Ter ondersteuning van hun vorderingen merken verzoeksters op dat:

- de Commissie artikel 87 van het Verdrag verkeerd heeft toegepast door te weigeren om de verklaringen van de Franse regering van juli, september en oktober 2002, tezamen dan wel afzonderlijk, als staatssteun te kwalificeren. Verweerster had in dat verband moeten vaststellen dat genoemde verklaringen France Télécom een voordeel hadden verschaft dat zowel de mededinging als het handelsverkeer tussen lidstaten vervalste;
- de bestreden beschikking is gebaseerd op een tegenstrijdige en ontoereikende motivering. Dienaangaande wordt aangegeven dat de Franse regering niet de logische consequentie

heeft getrokken uit haar constatering dat de verklaringen van de Franse regering alle kenmerken van staatssteun vertoonden, door deze verklaringen als staatssteun te kwalificeren.

- had moeten worden vastgesteld dat de weigering de terugvordering van de steun te gelasten een schending vormde van artikel 14, lid 1, van verordening nr. 659/1999 tot toepassing van artikel 88 van het Verdrag als ook van wezenlijke vormvoorschriften vanwege een ontoereikende motivering. Verzoeksters zijn in dit opzicht van mening dat de Commissie het bedrag van de steun zonder meer had kunnen bepalen zonder inbreuk te maken op de rechten van verweer van Frankrijk, en dat de terugvordering van de betrokken steun in casu geen inbreuk zou hebben gemaakt op het vertrouwensbeginsel.

Beroep, op 12 november 2004 ingesteld door Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications – AFORS Télécom tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-456/04)

(2005/C 31/52)

(Proceestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 12 november 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door de Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications – AFORS Télécom, gevestigd te Parijs, vertegenwoordigd door Olivier Fréget, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- artikel 2 van beschikking nr. C(2004) 3060 van de Commissie van 2 augustus 2004 inzake de steun die door Frankrijk aan France Télécom is verleend, nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

In het kader van een plan om de balans in evenwicht te brengen van de Franse telecommunicatievennootschap France Télécom, heeft Frankrijk, dat destijds meerderheidsaandeelhouder van deze laatste vennootschap was, haar een voorschot toegekend op zijn deelneming in de versterking van haar eigen middelen, in de vorm van een kredietlijn van 9 miljard euro. De Commissie heeft in de bestreden beschikking vastgesteld dat het betrokken voorschot staatssteun vormde. Zij heeft echter in artikel 2 van deze beschikking bepaald dat deze steun niet mocht worden teruggevorderd.

Verzoekster, die stelt een groot deel van de alternatieve telecommunicatieondernemingen in Frankrijk, welke rechtstreekse concurrenten van France Télécom zijn, te vertegenwoordigen, is van mening dat zij gerechtigd is de nietigverklaring te vorderen van laatstgenoemde artikel. Ter ondersteuning van haar beroep merkt zij allereerst op dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door ervan uit te gaan dat zij aan de hand van de praktijken en verklaringen van de Franse staat geen schatting zou kunnen maken van het door France Télécom ontvangen voordeel. De Commissie heeft bovendien het evenredigheidsbeginsel geschonden omdat het uitgaan van een bedrag dat lager was dan de werkelijke waarde van het voordeel en de gevolgen daarvan voor de mededinging, de markt minder schade zou hebben berokkend dan het uitsluiten van iedere terugvordering. Verzoekster voert vervolgens aan dat de Commissie hoe dan ook niet verplicht was het bedrag van de steun exact te bepalen.

Verzoekster is ook van mening dat de Commissie de vaste rechtspraak niet in acht heeft genomen welke slechts in geval van uitzonderlijke omstandigheden of van een absolute onmogelijkheid een afwijking van de verplichting tot terugvordering van onrechtmatige steun toestaat. Verzoekster merkt eveneens op dat de Commissie ten onrechte heeft geoordeeld dat de terugvordering de rechten van verweer en het vertrouwensbeginsel zou schenden.

Verzoekster voert bovendien aan dat de Commissie het transparantiebeginsel heeft geschonden door na te laten aan derde belanghebbenden, waaronder verzoekster zelf, bepaalde door Frankrijk overgelegde deskundigenrapporten te overhandigen, welke een beslissende rol hebben gespeeld bij de keuze van de Commissie voor een oplossing.

Verzoekster is ook van mening dat de Commissie de procedure-regels heeft misbruikt door voorbij te gaan aan de beperkingen die haar eigen richtlijnen opleggen aan herstructureringssteun. Bovendien vormt het enkele feit dat een steun onverenigbaar wordt verklaard maar vervolgens niet tot de terugvordering daarvan wordt verplicht, volgens verzoekster op zichzelf een misbruik van bevoegdheid. Tot slot voert verzoekster schending van de motiveringsplicht aan.

Beroep, op 22 november 2004 ingesteld door CAMAR Srl tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-457/04)

(2005/C 31/53)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 november 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door CAMAR

Srl, vertegenwoordigd door W Viscardini, S. Donà en M. Paolin, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de beschikking van de Commissie, meegedeeld door de directeur-generaal Landbouw bij brief van 10 september 2004 (ref. D(2004) 29695 A/25707), ontvangen op 20 september 2004, houdende weigering om uitvoering te geven aan punt 1 van het dictum van het arrest van 8 juni 2004 in de gevoegde zaken T-79/96, T-260/97 en T-117/98;
- de Commissie te gelasten, aan punt 1 van het dictum van voormeld arrest uitvoering te geven door vergoeding van de tegenwaarde in geld van de certificaten die zij uit hoofde van voormeld arrest had moeten afgeven maar niet heeft afgegeven, zijnde 5 065 600 €; dan wel een ander, door het Gerecht te bepalen bedrag, vermeerderd met de inflatiecorrectie en interessen tegen het door het Gerecht vast te stellen tarief, te rekenen vanaf 8 juni 2000 tot betaling van het saldo;
- de Commissie te veroordelen tot vergoeding van de morele schade die verzoekster in de personen van haar vennoten heeft geleden doordat aan het arrest van 8 juni 2000 geen uitvoering is gegeven;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het stilzitten van de Commissie – deze heeft niet alleen geen concrete maatregelen getroffen, maar Camar zelfs geen maatregel ter uitvoering van het arrest betreffende zaak T-79/96 voorgesteld, en dit sinds 8 juni 2000 – en de uitdrukkelijke weigering, meegedeeld per brief van 10 september 2004, aan dit arrest gevolg te geven, vormt een ernstige inbreuk op artikel 233 EG.

Aangezien afgifte van de certificaten die de Commissie verzoekster ter uitvoering van het arrest had moeten verstrekken niet meer mogelijk is – de invoer van bananen uit derde landen zal niet meer aan tariefcontingenten onderworpen zijn, maar volledig zijn geliberaliseerd – vordert Camar tenuitvoerlegging in de vorm van vergoeding van de tegenwaarde in geld. Volgens vaste rechtspraak is zulks toelaatbaar wanneer aan een arrest geen concreet gevolg meer kan worden gegeven.

Verzoekster vordert voorts een billijke vergoeding van de morele schade die zij door de niet-uitvoering van het arrest van 8 juni 2000 heeft geleden. Volgens vaste rechtspraak is niet-uitvoering op zich reeds grond voor schadevergoeding omdat zij het vertrouwensbeginsel schendt. In casu wordt die schending van het vertrouwensbeginsel overigens verzaagd door de omstandigheid dat de Commissie bij Camar in een brief van 20 mei 2003 het vertrouwen had gewekt dat zij uitvoering zou geven aan het arrest. De Commissie heeft deze brief ingetrokken.

Beroep, op 21 december 2004 ingesteld door Bondsrepubliek Duitsland tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-490/04)

(2005/C 31/54)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 21 december 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door de Bondsrepubliek Duitsland, vertegenwoordigd door W.-D. Plessing en T. Lübbig, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 20 oktober 2004 (K(2004)4001/3) betreffende het Duitse rechtskader met betrekking tot diensten ter zake van postvoorbereiding, met name de toegang van bemiddelaars voor zelfbezorging en van tussenpersonen tot het openbare postnet en de daarmee verbonden bijzondere tarieven (BdKEP – beperkingen terzake van postvoorbereiding) nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens de litigieuze beschikking is § 51, eerste lid, tweede zin, sub 5 van het Duitse Postgesetz, op grond waarvan de Deutsche Post AG gedurende een overgangperiode voor haar activiteiten terzake van postbestelling een bijzondere rechtspositie inneemt (de zogenoemde exclusieve licentie), in strijd met artikel 86, lid 1, EG juncto artikel 82 EG, voor zover deze bepaling commerciële postvoorbereiders, ongeacht of zij als bemiddelaars voor zelfbezorging voor een enkele afzender dan wel als tussenpersoon voor meerdere klanten optreden, belet om aan de hoeveelheid gerelateerde kortingen per onderdeel van de dienstverlening te verkrijgen bij het deponeren van postzendingen bij postcentra van Deutsche Post AG.

De Bondsrepubliek Duitsland voert in het krachtens artikel 230, lid 2, EG ingestelde beroep aan dat de litigieuze beschikking om de navolgende redenen zowel in strijd is met artikel 82 EG als met de Postdienstrichtlijn 97/67/EG⁽¹⁾:

- de Commissie is er ten onrechte van uitgegaan dat de Duitse bepaling de dominante marktpositie van Deutsche Post AG als aanbieder van algemene diensten binnen het gereserveerde bereik ten nadele van postvoorbereiders in het eerdere stadium van de markt voor postvoorbereiding veruimt;
- de verschillende behandeling van zelfbezorging door de afzender ten opzichte van commerciële aanbieders van postdiensten vormt geen discriminatie in de zin van artikel 82 EG respectievelijk artikel 12, vijfde gedachtestreepje, van de postdienstrichtlijn;
- de litigieuze beschikking leidt tot een voortijdige ingreep in de op grond van artikel 7, lid 1, van de postdienstrichtlijn

toegestane reikwijdte van de exclusieve licentie van Deutsche Post AG.

Daarnaast voert de Bondsrepubliek Duitsland aan dat de litigieuze beschikking in strijd met artikel 253 EG niet voldoende is gemotiveerd.

⁽¹⁾ Richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst (PB L 15, blz. 14).

Beroep, op 22 december 2004 ingesteld door Deutsche Post AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-493/04)

(2005/C 31/55)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Deutsche Post AG, gevestigd te Bonn (Duitsland), vertegenwoordigd door J. Sedemund, advocaat.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

1. de beschikking van de Commissie van 20 oktober 2004 (K(2004)4001/3) betreffende het Duitse rechtskader met betrekking tot diensten ter zake van postvoorbereiding, met name de toegang van bemiddelaars voor zelfbezorging en van tussenpersonen tot het openbare postnet en de daarmee verbonden bijzondere tarieven (BdKEP – beperkingen terzake van postvoorbereiding) nietig te verklaren;
2. de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten van Deutsche Post AG in het krachtens artikel 230, lid 4, ingestelde beroep komen met betrekking tot artikel 82 EG en de postdienstrichtlijn 97/67/EG⁽¹⁾ overeen met die in zaak T-490/04.

⁽¹⁾ Richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst (PB L 15, blz. 14).

III

(Bekendmakingen)

(2005/C 31/56)

Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het Publicatieblad van de Europese Unie

PB C 19 van 22.1.2005

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 6 van 8.1.2005

PB C 314 van 18.12.2004

PB C 300 van 4.12.2004

PB C 273 van 6.11.2004

PB C 262 van 23.10.2004

PB C 251 van 9.10.2004

Deze teksten zijn beschikbaar in:
EUR-Lex:<http://europa.eu.int/eur-lex>
CELEX:<http://europa.eu.int/celex>
